

Sayı: 11 Eylül/Ekim 2023 2 Aylık İdeolojik Kültür Dergisi

YURTSEVER GENÇ KADIN

“Kadının olduğu her yer yaşam kaynağıdır”

**9 EKİM KOMPLOSU BERİTANCA YENİLECEK
ZAFER ÖZGÜR ÖNDERLİKLE TAÇLANACAKTIR**

İÇİNDEKİLER

“Kadının olduğu her yer yaşam kaynağıdır”

PERSPEKTİF

Yaşanan Tarih, Zamansallık Ve Mekân Olarak Derin Bir Çıkmazı İfade Ediyordu

4

GENÇ KADIN PERSPEKTİFİ

21. Yüzyıl Kadın Devrimi Yüzyıldır

8

DOSYA

Komploya Özgür Kadından Partileşme Cevabı

Fermalara Şerker û Azad

11

PORTRE

Şehîd Nazelîn, PKK Hakikatiyle Buluştu Ve Ölümsüzleşti

19

ŞEHİTLERLE DİYALOG

Saf Bir Kürt Kızı Olarak Yaşama Kararı Vermişsin

22

GERİLLA KALEMİNDEN

Em Hebûna Xwe Di We De Dîbinin

25

KÜLTÜR VE SANAT

Hûner Pêdiviya Giyanê Ye

27

DİRENİŞÇİ KADINLAR

Gerçek Yolu Bulanlar

29

DEVİRİMCİ HALK SAVAŞI

Sözde Özerk Kurumlar, Aslında Asimilasyon Merkezleri

31

YURTSEVER GENÇ KADIN

Gerillalara Sorduk

34

KAVRAMLAR

Tecrid

36

SERBEST KÖŞE

Genç Kadın Kampı; “Kendinde Saklı Olan Tanrıçaları Bul!”

38

ÜNİVERSİTE

Ne Olmak İstiyoruz? Nasıl Yaşamalı

40

ÇALAKÎ

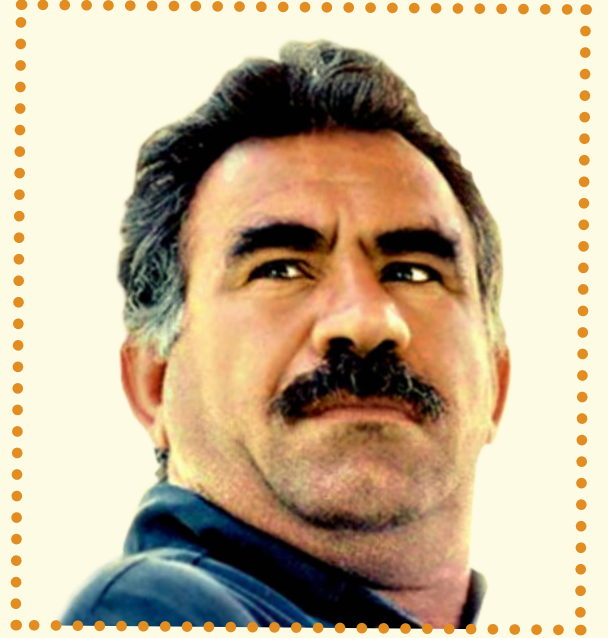
Çalakiya Mirovahiyê

44

MİZAH

Eyy Xalqım, Rica Ediyem Ayağı Kaxın!

45

- EDITÖR -

“9 Ekim Komplosu Beritanca Yenilecek
Zafer Özgür Önderlikle Taçlanacaktır”

MERHABA YÖNÜNÜ GÜNEŞE ÇEVİREN GENÇ KADINLAR!

Dergimizin Eylül-Ekim sayısında “9 Ekim Komplosu Beritanca Yenilecek Zafer Özgür Önderlikle Taçlanacaktır” şiarıyla sizlerle birlikteyiz. Eylül ve Ekim ayları; Özgürlük Hareketimiz, halkımız ve özgürlüğünü Rêber APO'nun özgürlüğünde gören tüm dünya halkları için oldukça önemli aylar olmakla birlikte aynı zamanda dönüm noktası olma özelliğine de sahiptir. 9 Ekim 1998 yılında Kürt halkının, varlığını onunla bududuğu, ispat ettiği ve bu varlığı özgür kılmakta mutlak karar kıldığı PKK'yi, 12 Eylül faşist askeri cuntasının adeta pençesinden kurtaran ve bugünlere getiren Rêber APO'ya karşı hain bir komplo gerçekleştirildi. Dergimiz, bu gerçekliğin daha derinlikli ve yetkince anlaşılıp çözümlenmesi ve buna karşı radikal bir tutum sahibi olunması için çeşitli kategorileri ile yine sizlerle. Öte yandan ekim ayı, kadın ordulaşması gibi bir dünya ilkinin içinde barındırmaktadır. 25 Ekim 1992 tarihinde düşmana ve işbirlikçi ihanetçilere teslim olmak yerine kendini uçurumdan atarak ölümsüzleşmeyi yeğleyen Şehîd Bêrîtan Hêvî, görkemli eylemi ile kadın özgürlük mücadelesinde yenilmez bir çizgi yarattı. Şu anda Kürdistan dağlarında YJA STAR'ın öcülük ettiği amansız savaşa ve özgürlük çizgisine de yine fikri, direnişi ve iradesiyle Şehîd Bêrîtan komutanlık yapmaktadır.

Bildiğiniz üzere Yurtsever Genç Kadın dergimiz, her iki ayda bir Önder Apo perspektifleri, genç kadın gündemleri, tarih, kültür, sanat ve daha nice konularla ile sizlerle oldu. Eylül-Ekim sayımızın da esas konusu 9 Ekim 1998 tarihinde Önder Apo üzerinde başlatılan komplo ve günümüzdeki haliyle İmralı'da Önderliğimiz üzerinde yürütülen tecrid sistemidir. Diğer yandan bu süreç karşısında genç kadınların sergilemesi gereken duruş Önderlik ve Genç kadın perspektifleri ile belirlenmiştir. Dergimizin Genç kadın perspektifi “21.Yüzyıl Kadın Devrimi Yüzyıldır” başlığı ile genç kadınların görev ve sorumluluklarına ışık tutarken, portre bölümünde ise Şehit Nazelîn Korkut'un portresi ile genç kadınların fedailiğine dikkat çekilmiştir. Yine ihanete karşı boyun eğmeyen Kürt kadınlarının fedai komutanı Şehîd Bêrîtan'ın(Gülnaz Karataş) da efsanevi direnişini konu alan yazımız, dergimizin dosya bölümünde sizlerle. Her kategoride genç kadın kalemiyle Önderlik felsefesine, kadın özgürlük ideolojisine işaret edilirken; Özgür yaşamın ancak özgür Önderlikle mümkün olacağı gösterilmiştir. Komplo'nun boşa çıkarılması Beritanca bir ruhla biz genç kadınların görevidir. Şimdi efsuni “Jin Jiyan Azadî Serbixê Azadî” formülü ile Özgürlüğü Kazanma zamanıdır!

GENÇ KALIN, GENÇ YAŞAYIN!

YURTSEVER GENÇ KADIN DERGİSİ

EYLÜL - EKİM

2023

YAŞANAN TARİH, ZAMANSALLIK VE MEKÂN OLARAK DERİN BİR ÇIKMAZI İFADE EDİYORDU

ÖNDER APO

Atina üzeri Avrupa'ya çıkış yapmaya çalıştığım 9 Ekim 1998 ve sonrası, özünde modernist paradigmanın bakış açısının şahsımda yaşanan iflasydı. Çok sığ ve kuşkulu zihniyet yapımı tüm dönüştürme çabalarımın rağmen ülke içi başarılı bir özgürlük gücüne tam ulaştıramamamın ve bu yönde önümdeki engellerin bir anlamda beni zorunlu olarak uygarlığın yetkin temsil gücü olan Avrupa'ya çıkış yapmaya zorladığı açıktır. Bu gerçeklik bir anlamda da kendi özgücüne güvensizliğin itirafıdır. Yaşanan tarih, zamansallık ve mekân olarak derin bir çıkmazı ifade ediyordu.

Yaklaşık yirmi yıllık (1979-1999) Ortadoğu'daki çabalarım çok önemli gelişmelere yol açmasına rağmen, tıpkı Ortadoğu toplumunun kendisi gibi, içinde yuvarlandığı kördüğümü kalıcı çözüme taşımaya yetmedi. Önümde beliren iki yoldan diğeri olan 'dağdaki savaş'a yönelmem bir olanaktı. Fakat hem çok gecikmiş olmam, hem de silahlı güçlerin kutsal olması şurada kalsın, dejenere olması halinde nasıl arzulananın zıddı sonuçlara yol açtığını görmem, bu

alandaki kısa ve kolay bir çözüm umudumu adeta köreltiyordu. Bir de mevcut güçler mevzilenmesinde kolay çözümden ziyade, vicdanları körelten bir 'öl ve öldür' çengeline takılmış yaşam alışkanlığı, aslında ahlaki ve felsefi olarak da giderek birşeylerin yanlış yürüdüğünü ortayakoyuyordu. Dağayönelmem belki teknik-taktik anlamda düzeltmelere yol açabilirdi. Ama bunun nihai, stratejik bir çözüme yol açabileceği kuşkulu görünüyordu. Daha çok entelektüel gücümün güveniyor ve tarihi rolümü böyle oynamam gerektiğine dair sürekli bir his ve ilham kaynağı taşıyordum.

Atina, Moskova, Roma ve tekrar Atina üzeri Kenya-Nairobi'de sonuçlanan dehşetengiz maceranın beni yeniden bir doğuş yapmayla karşı karşıya bıraktığı açıktı. Burada özümün, iyi niyetimin, büyük çabalarımın savunmasını yapmak kişisel olarak fazla anlam ifade etmez. Ortaya çıkan sonuç sadece bir infaz da değil, bir çarmıha gerilmedir. Başta belirttiğim gibi, suçu hemen Türkiye yönetimine yüklemek ve dünya sisteminin Türkiye'ye verdiği rolü derinliğine ve tüm tarihi kapsamı içinde değerlendirememek, direkt ve dolaylı

komplocu güçlerin düşündükleri gibi kendilerini gizleme anlamını da taşıyacaktı. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine yönelik savunmamda da, bu nedenle günümüzün nasıl bir dünya sistemi olduğunu açıklamaya çalıştım. Bu savunmam, neredeyse hiyerarşik toplum uygarlığı içinde erimiş durumda bulunan Kürt varlığını, olgusunu tarih içinde ve tüm yönleriyle ortaya koymayı amaçlıyordu. Bir sorunu doğru ortaya koymanın çözümün yarısı olduğunun bilinciyle bu çabayı harcadım. Bu çaba, son Irak işgalinde de görüldüğü gibi öngörülerimi şahane bir biçimde doğrulamakla kalmadı; olası çözüm olanaklarını da hem arttırdı hem de açık hale getirdi.

Sistemin çarmıha germe, Prometheusvari bir kayalığa çivileme yöntemi, klasik veya mitolojik çağlardaki sonuca pek benzemiyordu. Kapitalist dünya sisteminin 'küresel taarruzuna' karşı halkların da 'küresel demokrasi' arayışını güçlendirmek ve Kürt sorununun çözüm yollarını da yakalamak imkân dahiline giriyordu. Özellikle 'İmralı Tek Kişilik Tutukevi' sürecim, tarih boyunca alışılan çürütmeye karşın, hem felsefi hem de pratik bilimsel bir çözümün sadece şahsım ve Kürt halkı için değil, tüm insanlık için çıkış bulabileceğini kanıtlıyordu. Demek ki, tüm geçmişi suçlamamın doğru olmadığı, diri ve haklı bir özün mevcudiyetini koruduğu da gerçeğin diğer bir yanıydı.

Benim çıkışımın en genel anlamıyla bir özgürlük hareketi olma imkânlarını ortaya çıkarması, bu tabloyu baştan aşağıya sarstı.

İşbirlikçisinden tüm stratejik çıkar sahibi devletlere kadar bir araya gelerek tedbir geliştirmeye çalıştılar. 1990'lar sonrası bunun yoğun çabasına tanıktır. Özellikle ABD, AB, Rusya ve Ortadoğu ülkeleri çok ilgilendiler. Benim basit bir kukla olarak kullanılmayacak durumda olmam, her odağı kendi çıkarlarına göre bir PKK ve Kürt politikası geliştirmeye itti. Bu politikaların da önünde en büyük engel olduğum anlaşıncı, beni dışlamaya ve giderek tasfiye etmeye niyetlendiler. Asgari temel insan hakları ve demokratik yaklaşımlar esirgendi. Kendi Kürt işbirlikçilerine alan açmak için açık-gizli işbirliğine yöneldiler. Özellikle Iraklı Kürt işbirlikçilerle Türk, ABD ve İngiliz yetkilileri Ankara-Londra-Washington hattında işi resmi bir antlaşmaya kadar vardırıdılar. Bunun başarısı için AB nötralize edilirken, Atina oligarşisi maşa olarak kullanılmaya çalışıldı.

Komplonun dayandığı zemin, gelişim felsefesi ve siyaseti böylesi bir öze sahiptir. Eğer kendime ve şahsımda Kürt halkına ve dostlarıma karşı oynanan komplo ve ihaneti büyük bir onur savaşına dönüştüremezsek, lanetli tarih bir kez daha hükmünü icra etmiş olacaktır. Halbuki yalnız bu olaya ilişkin yüzleri aşkın can yoldaşı, genç kız ve erkek kendilerini cayır cayır yaktılar, kurşunlara hedef oldular, tutuklandılar. Sırf onların anısına, olaya kapsamlı yaklaşmak gereği tartışmasızdır. Daha da ötesi, lanetli tarihin tekerrürünü önlemek özgürlük devriminin başta gelen görevidir. Tarihsel kırılmayı lanetli kölelikten özgürlük yönüne doğru çevirmek, bu görevin başarısı olacaktır.

"Tarihsel kırılmayı lanetli kölelikten özgürlük yönüne doğru çevirmek, bu görevin başarısı olacaktır"

Atina girişimim Yunanistan'daki dostlar ve temsilcimizin oluruyla bu zihniyet temelinde olmuştur. Belki onlar da ilişkide bulundukları devlet başta olmak üzere, kurum ve kişileri fazla tanımıyorlardı. İlişki anlayışları basit bir memur ilişkisinden öteye gitmediği için, her tür kandırılmaya müsait olması kaçınılmazdı. Kullanıldıkları açıktır. Birçok alandaki ilişki gerçeğinin de bu kapsamın dışına taşabilecek güçte olmadığı bir gerçektir. Özcesi, ayak basılan zemin her türlü kandırılmaya elverişlidir. Kayıp kaymamak o anın koşullarına bağlı bir şanstır. Unutmamak gerekir ki, hayatın henüz aşılamayan bir gerçeği de bu yönlü akmasından ibarettir.

Savcılık iddianamesinde sanki Yunan Devletinin istemediğine, hatta engelleme çabalarına rağmen girişimin gerçekleştirildiğine vurgu yapılarak böyle olduğuna özel önem verilmektedir. Temsilcimiz, dostlarımız ve ben bu nedenle suçlanmaktayız. Hukukla ilgili yanı bir tarafa bırakalım. Burada esas kullanılan bizlerin

dürüstlüğüdür. Baştan itibaren içinde ihaneti gizleyen bir yaklaşımla ayaklarımızı kaydırıp kendi amaçları için mükemmel bir politik malzeme olarak değerlendirme söz konusudur. Tarih araştırmacıları, ileride bu tezgâhın nasıl kurulduğunu bütün boyutlarıyla açığa çıkaracaktır. Dürüstlüğümüz, dostluk ve yoldaşlık anlayışımız, ABD ve Yunan Devletinin en sorumlu yöneticileri tarafından 'politikanın kerizleri' olduğumuz biçiminde değerlendirilerek kullanılmıştır. Alet olanlar ve sıradan uygulayıcıların çoğunun komplodan haberleri olmayabilir. Belki de çok az kişinin, ihanet yapıldığından haberleri vardır. Açığa çıkarılması gereken en önemli bir husus, gerçek ve bilinçli hainlerdir.

Atina üzerinde 1 Şubat 1999'da uygulama sürecine konulan komplo şahsında, Kürt olgusu ve ondan kaynaklı sorunları bir ikilemle karşı karşıya getirdi: Ya intihar, ya yeni yaşam koşullarını özde ve biçimde yaratabilmek! Medyada işlendiği tarzda 'paketlenip' Ankara oligarşik yönetimine teslim edildiğimde, dünya çapında etkili ABD hegemonik sistemi beni daha iyi tanıyor ve ne yaptığını biliyordu. İster ölü ister diri kalmanın kendi sistemi içindeki sonuçlarını hesaplıyordu. ABD ve Yunan oligarşisi fazla yaşayabileceğime ihtimal vermiyorlardı. İntihar veya değişik bir ölüm biçiminin güçlü bir olasılık olduğuna emindiler. Başlangıçtaki beklentili halleri de bunu kanıtlıyordu. Beni teslim ederken hiçbir güvence öngörülüş değildi. Halk deyişiyle 'Eti de senin, butu da senin' tutumu içindeydiler. Hem örgüt hem de halk içindeki azami seviyeye çıkarılmış karşıtlık duyguları intihar eğilimine yatkındı. PKK beş bine yakın elemanını intihar kararlılığıyla eyleme sürmeye hazırlanırken, Türk kamuoyu kısa süre içinde idam-infaz beklentisi içine sokulmuştu. Kendini yakma eylemleri devam ediyordu. ABD ve yakın müttefikleri olarak İsrail ve Yunanistan, Türkiye'nin içine gireceği bu yeni intiharvari karşılıklı öldürme furçasında, kaosunda, en azından onlarca yıllık bir kargaşa, ekonomik iflas ve intikam hisleriyle dolu bir dönem içinde kendi politikalarının başarı şansını yüksek görüyorlardı. Hem

"Ha Eyüp gibi bir mağarada, ha Zerdüşt gibi dağ başında inziva ve çileye çekilmişsin, ha İmralı tek kişilik tutukevine kapanmışsın; özünde fark yoktur"

Kürt hem de Türk şoven milliyetçi hisleri kabardıkça, içinden kolay çıkılamayacak bir kör çıkmazın sonunda her iki tarafın da kendilerine bağlanacağından emindiler. Bağlanmaktan başka çare göremiyorlardı.

Geleneksel 'böl-yönet' veya 'tavşana kaç, taziya tut' politikasının sonuç vermemesi düşünülemezdi. Kaldı ki, son 15 yıllık süreç bu politikanın bütün ipuçlarını vermişti. Hem Türkiye hem de Kürtler dalga dalga sistemin kollarına atılmaktaydılar. Başka yolları kalmamıştı. 1920'lerin gündemleştirilmiş bir versiyonuyla, tarih tekerrür edilmek istenir gibiydi. İngiltere zaten bu yıllardaki tecrübesi ile işin can alıcı noktalarını bizzat planlayıp uyguluyordu. PKK'nin yeni bir önderlik altında kendine bağlanıp, kendine bağlı bir işbirlikçi Kürt milliyetçi hareketiyle 1920'ler politikasını, 1990'larda Irak'ın Irak'ı üzerinde uygulama çabasıydı. Irak'ın 2003'te içine düşürüldüğü durum bu politikanın güçlü temelleri olduğunu gösteriyordu. Şahsımda bir Şeyh Saitçilik oynanıyordu. Öyle ki, idam kararım Şeyh Sait'in idam edildiği 29 Haziran 1999'da verilmişti.

Bu gerçekler karşısında intiharı seçemezdim. Dayanılması zor koşullar karşısında, Kemal Pir'lerin anısı gereği, ölüm orucu düşünülmeli değil. Daha uçaktayken, tek kelime konuşmadan bu yolu denemek akla gelmedi değil. Ama geliştirilen oyunun da tam bunu beklediği ve oyunu oynayanların karanlıkta kalacağı, ölmemesi

ve öldürmemesi gereken insanların öleceği ve birbirini öldüreceği, belki de etkisi yüzyıllara yayılabilecek bir intikam sürecinin birlikte yaşam kültürü güçlü olan halklarımız arasında yeşereceği gerçeği, kişisel intikam hisleriyle ve acılarıyla kendi sonumu getirmeye hakkımın olmadığını açıkça dayatıyordu. Trajedim ne kadar acı ve hak edilmedik olsa da, bazı değerler için yaşama gücü göstermeliydim. Önemli olan benim kişisel onur ve gururum değil, sistematik değerlerin hesabını doğruya yakın yapabilmek ve fırsatı olursa karınca kararınca hayata geçirebilmektir. Yaşam kararlılığım ana hatlarıyla bu biçimde oluştu.

Tarihte özellikle Ortadoğu kültüründe bu tür süreçler dönüşüm örnekleriyle doludur. Ha Eyüp gibi bir mağarada, ha Zerdüşt gibi dağ başında inziva ve çileye çekilmişsin, ha İmralı Tek Kişilik Tutukevine kapanmışsın; özünde fark yoktur. Sorun dönüşümün niteliksel özelliklerini geliştirebilmekteydi. Şimdiye kadar ki tüm değişim ve gelişim deneylerimi aşan özellikler kazanmadıkça, büyük çile sürecinden sağlam ve doğru çıkmam anlamlı olmayacaktı. Benim sorumluluğum altında oluşan muazzam acılar ve umutlar yüklü değerlere layık olmak da bu gerçekleşmeye bağlı olacaktı. Söz konusu olan, kişiliğim temelinde bireyi, kurumları ve çözölen zihniyeti bağrında taşıyan sistemi görebilmek; bununla da yetinmemek, o sistemi aşmak ve yeni sistemi gerçekleştirmektir.

21. YÜZYIL KADIN DEVRİMİ YÜZYILDIR FARAŞİN SİDAR

Değerli Yurtsever Genç Kadınlar!

İhanete, teslimiyete karşı; YJA STAR ve HPG gerillalarının kahramanlık destanları yarattığı, onurlu yaşamın her zerresine işlendiği özgürlük savaşındayız. Bu süreci hep beraber yaşıyoruz. Kürd'ün varlığını Türk'ün yokluğu olarak gören faşist soykırımcı türk devleti, öncelikle yüreğinde milyonları taşıyan, Kürdü var eden Önder Apo'ya saldırmaktadır. Faşizmi, erkekliği yıkacak en etkili ve tek gücün Önder Apo olduğunu biliyor. Bu sebeple faşizm, Önder Apo'yu kendisi için tehlike olarak görüyor ve özgür yaşamın anlamı, sembolü olan Önder Apo'ya karşı, komple bir saldırı konseptini esas almaktadır. Çünkü Kürd'ün varlığını garantileyenin Önder Apo olduğunun bilincindedir. Bu yüzden Önder Apo'ya karşı bir intikam savaşı yürütmektedir. Önder Apo'nun başlatmış olduğu varlık ve özgürlük savaşı yarım asırdır büyük bir direniş ve

kararlılıkla devam ediyor. Şimdi ise direnişimiz genç, enerjik ve en olgun dönemindedir: Hakilerin, Kemallerin, Hayrilerin, Ali Çiçeklerin, Sakinelerin, Zılanların, Beritanların yaşındadır. Kürt genç kadınları bu yaşıdırlar. O halde genç kadınlar Kemalleşmelidir, Zılanlaşmalıdır, Sakineleşmelidir; kendilerine örnek alacakları ve ölçü olarak belirleyecekleri bu yoldaşlar olmalıdır. Düşmandan; ihanetten, düşkünlükten, lümpenlikten, şiddetten ve ölüm düzeninden kopmalıdır, bu düzeni terk etmelidir.

9 Ekim Uluslararası komplo 26. yılına girmektedir. Yirmi altı yıldır Kürtler, yok edilmek isteniyor. Kürtler soykırımdan geçirilmek isteniyor. İmrallı'da işkence ve soykırım sistemi uygulanıyor ve görünmez kılınmak isteniyor. Zaten ada zindanları zamana yayararak öldürme, bıktırma, nefessiz bırakma, halden düşürme zindanlarıdır. İmrallı sistemi Kürtler için hayal bile edemeyeceği

acıların yeridir. İmralı'da esir tutulan tüm toplumdur; hepimiziz. Bu bilinmesi gereken bir gerçekliktir. İmralı işkence sisteminin var olması her gün acının büyümesi, her gün savaşın büyümesi anlamına geliyor. Karşımızdaki düşman dünya tarihine faşizm ve soykırımlarla damgasını vurmuş olanlara (Hitler) bile ilham kaynağı olmuştur. Bu sebeple şunu iyi bilmeliyiz ki faşizmi yıkmak, topyekûn bir direnişle mümkün olmaktadır. Başka bir seçenek sözkonusu değildir. Önderliğimiz ve Özgürlük Hareketimiz tarafından denenen tüm yollara rağmen gördük ki düşmanın gözü sadece Kürt katliamına dikilmiştir. Bu sebeple şu an Zap, Avaşîn, Metîna, Xakûrkê ve bir bütün Kürdistan'ın her karış toprağında verilen savaş doğru okunmalı, bu direnişe doğru cevap verilmelidir. Öyle 'her zaman olan bir durumdur, geçicidir' denmemelidir ve kendini kandıran tutumlara girilmemelidir. İki buçuk yıldır Önder Apo'dan tek bir haber dahi alınamıyor; her gün farklı gerekçelerle görüşmeler engelleniyor. Yani Önder Apo'suz bir yaşam dayatılıyor. Bu da kölece bir yaşam anlamına gelmektedir. Herkesin şunu iyi bilmesi gerekir ki Kürtler için, gençler için, genç kadınlar için Önder Apo'suz bir yaşam söz konusu olamaz. Çünkü Önder Apo özgür yaşamın temsiliyetini yapmaktadır. Kapitalist sistem de kölelik anlamına gelmektedir. Dolayısıyla kendimizi, kültürümüzü, özgürlüğümüzü; kapitalist sömürgeci sistemin içinde, onunla birlikte yaşayabileceğimizi sanmak; en büyük yanılgı, kendini kandırma ve çelişki oluyor. Bu konuda Önder Apo "ya özgür yaşam, ya soykırım birlikte yaşanacak bir ikilem asla olamaz. Bu suça asla böyle yaşayarak ortak olamayız" demektedir.

Daha Ağrı'da, Dêrsim'de, Amed'de, Zîlan'da katledilen yüz binlerin çığlıkları kulaklarındayken, Kürt halkına yine soykırım dayatılmaktadır. Fakat Kürt halkı özgürlük direnişiyle kendi gerçeğini buldu, dirilişini yaşıyor. Kürt halkı soykırıma karşı donanımlı bir hale gelmiş, soykırım kışkacını parçalayacak sürece girmiştir. Hareket olarak kendimize özgün demokratik, ahlaki bir direniş tarzımız vardır. Bu sebeple ne

lafla, ne taklitle ne de feryat figan etmekle başarılı olunamayacağı yeterince açıktır. Dolayısıyla başarımız önündeki çelişkileri doğru tespit etmeli, çözümlenmeli ve savaşa doğru katılım sağlamalıyız. Tüm gençler ve genç kadınlar mücadele pratiğini aksatan, zayıflatan yanlışlıklarını görüp gidermelidir. Varlık yokluk savaşının ciddiyetini hissetmeli, ağırlığına girmeli ve hemen şimdi düzeltme yapmalıdır. Bu insanlık düşmanlarını yola getirmek için seferber olmalıyız. Bugün farkına varırsak ve hatalarımızdan dönersek, geç kalmış sayılmayız. Ve şunu bilince çıkarmak, bilmek gerekir ki bu insanlık karşıtı soykırımcı düzen sadece Kürt halkını değil tüm Türkiye'nin geleceğini yok etmeye çalışan küresel güçlerin siyasetidir. Yani "faşizm sessiz kalanlara dokunmaz" gibi bir kural yoktur; bütün halklar, gençler, genç kadınlar hedefindedir. Soykırımın güncellenmiş hali iyi kavranmalıdır. Bu temelde başta genç kadınlar olmak üzere bütün kadınlar, gençler, halklar soykırıma karşı cevap sahibi olmalıdır; direnmelidir, insanlıkta ısrar etmelidir. Sokakta, okulda, iş yerinde, yaşamın her alanında soykırım rejimine karşı koymalıdır. Her alanı özgür yaşam için mücadele alanı yapmalıdır. Bu anlamda bütün genç kadınlar kendilerine "JIN JIYAN AZADÎ SERBIXE AZADÎ" kampanyasını esas alıp özgürlük temelinde halk serhildanlarına öncülük edip görevlerini ertelemekten yerine getirmelidir. Tabi bunlar Önder Apo'yu okuyarak, anlayarak, anlamaya çalışarak olacaktır.

Değerli Yurtsever Genç Kadınlar!

Erkek egemen kültürünün şekillendirdiği toplum, sistem ve aile, genç kadınların arayışlarına hepyön vermek, hattayapabiliyorsa yok etmek istiyor. Genç kadınların arayışlarını en aza indirmek istiyor; bir meslek edinmek, ideal bir evlilik, ideal bir anne olmak bütün dünyaymış gibi sunulmak isteniyor. Fakat bilinmelidir ki sunulan bir düşüştür, en derin köleliktir. Oysa gençlik dönemi bir kadının enerjisini en zirvede yaşadığı dönemdir. Bu dönemde bir genç kadının arayışları bu denli

“JIN JIYAN AZADÎ” sloganının yani kadının özgür yaşam formülünün doğuş yeri olan Kürdistan’a dayanmakta, Kürt kadınlarından ilham almaktadır

basit, yenik olabilir mi ?

Arayışlar köleliğe sürüklüyorsa bir gelecekte bahsedilemez. Enerjinin en yoğun ve en canlı olduğu bu dönemde erkek egemen kültüre karşı bir başkaldırı olmazsa, zamanla bu enerji azalır ve karşı koyuş da ona denk düşecek şekilde azalır. Dolayısıyla kölece yaşamı kabullenme gelişir ve burada gelişen yenilgi ve ölüm olur. Genç kadınlar buna her şekilde karşı cevap olan tutkulu yaşamı, eylemsellik temelini doğru tanımalı, ona göre ileriye yürümelidir.

“21. Yüzyıl kadın devrimi yüzyılıdır” dedi Önder Apo. Bu yüzyılın temelleri küçük bir grubun somutlaştırma kararlılığı ve çabaları ile renk, şekil ve ses oluyor bugün dünyada. Önder Apo’nun “jin jiyen azadî” perspektifi karşımıza devrim manzaraları çıkardı. Bu manzara Xakûrkê’de teslimiyete karşı Beritanlaştı, Beritan ile kadın, ordulaştı ve bugün Kürdistan’dan tüm Ortadoğu’ya, cihana kadın, öz savunma gücü oldu. Bu öz savunma gücü “jin jiyen azadî” perspektifi ile kadın devrimini yaratmaktadır. Kadını, yaşamı öldürmek isteyen erkek devlete karşı başkaldırı olmakta ve erkek devlet zihniyetini sarsmaktadır. İran’da Jîna Mahsa Amini’nin ahlak(sız) polisleri tarafından saç bahane edilerek katledilmesi rejime karşı birikmiş tepkilerin patlamasına vesile oldu. Kadınıyla, erkeğiyle herkes eline devrim meşalesini aldı. Ölümü, tacizi, tecavüzü, idamı göze alarak kadınlar öncülüğünde katil erkeğe karşı bütün halk; yürekleri ellerinde, tek yürek, tek ses “jin jiyen azadî” sloganı ile sokaklara döküldü. Tarihte de hep böyle olmuştur: Halklar, ölüm ve korku saçan iktidarlara karşı birikmiş tepkisini böylesi olaylarla başkaldırarak

iktidarı yıkmak için savaşır.

Bugün Afganistan’da ölümü, recmi göze alıp Taliban’a karşı geliştirilen kadın direnişi de “jin jiyen azadî” sloganının yani kadının özgür yaşam formülünün doğuş yeri olan Kürdistan’a dayanmakta, Kürt kadınlarından ilham almaktadır. Ortadoğu’ya direniş tohumunun atıldığı yer Kürdistan’dır. Bu direnişin öncülüğünü de genç kadınlar yapmalıdır. Özede genç kadını hedef alan tacizci, tecavüzcü, kadın katili devlet doğru tanınmalıdır. Kuzey Kürdistan ve Türkiye’de her gün Jina Amini’ler katlediliyor, tecavüze uğruyor, zindinlara atılıyor, işkence görüyor. Faşist türk devleti kölece bir yaşamı dayattığı kadınları öldürmek için her gün katiller(polis, asker, korucular, bekçiler, üniformalılar) yetiştiriyor. Tarihte kadına dönük erkek baskı rejimi hiç bu kadar açık yürütülmemiştir. Oysa bugün yukarıda da belirttiğimiz gibi her gün taciz, tecavüz, cinayetler olmaktadır. Bunu yapanların ise cezalandırılmalarını bir yana bırakalım adeta ödüllendirilip daha fazlasına teşvik ediliyorlar. Kadın karşıtlığı bu kadar açıkyürütülürken nasıl olur da hiçbir karşı koyuş tepki ortaya çıkmaz? Hâlbuki bu katillerin bırakalım Kürdistan’da gezmeleri nefes almaları bile bir suç sayılıp engellenmelidir.

Bu temelde tüm genç kadınların özgürlük bilinçlerini geliştirerek kendilerini, kendi öz savunmasını yapabilecek düzeye getirmeleri kaçınılmazdır. Ancak bu sayede örgütlü bir mücadeleyle kadın kırımını durdurup özgür yaşamı inşa edebiliriz.

Komploya Özgür Kadından Partileşme Cevabı

DOSYA

Fermandara Şerker û Azad

BESÊ ERZİNCAN

KOMPLOYA ÖZGÜR KADINDAN PARTİLEŞME CEVABI

Ekim ayında Önderliğimize Rêber Abdullah Öcalan'a yapılmış olan komplo sürecini elbette Kadın hareketi olarak birçok kez dile getirip değerlendirdik. Birkaç noktadan ele alınabilecek bir konudur. Öncelikle insanlık açısından dillendirilmesi gereken hususlar var. Özellikle 1999 yılı açısından bakıldığında 5 bin yıllık egemen erkek sisteminin devletçi iktidarcı aygıtlarının ciddi sarsılmalar yaşadığı bir dönem olarak görülebilir. Özellikle 19. ve 20. Yy arasındaki 200 yılı kapsayan dönem içerisinde ulus-devlet modelleriyle halklar ve kadınlar büyük bir kafes içine alınarak derinlikli sömürge haline getirildi. İnsanlık tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar bu dönemde köleleştirilmiştir. Ve tabi buna karşı her zaman halkların ve kadınların direnişleri söz konusu olmuştur. İçinde bulunduğumuz 21.yy'a girerken aslında başta bu sistemin başat ve hegemon güçlerinden biri olan sistemi yürüten beyin gücü gibi görünen ABD'nin bir tıkanma içerisinde olduğu ve bunu aşma temelli bir yaklaşım içerisinde olduğu görülmek durumundadır. Bunu da tabi daha çok kendi hegemon sistemini daha fazla geliştirmek güçlendirmek, derinleştirmek temelinde yapmak istiyordu. Yani ömrünü bu temelde uzatarak varlığını sürekli ve kalıcı kılmak istiyordu.

Aslında Önderliğimizin ortaya koymuş olduğu özgür yaşam, özgür insan, özgür kadın projesi özellikle kadın özgürlük çizgisi çok dikkat çekiciydi ve farklıydı. Özelde kadın özgürlük çizgisi aslında Önderliğimizin nasıl bir çizgi yaşam ortaya koyduğunu gerçekten belirginleştiriyordu. Yani kadın özgürlük çizgisiyle Önderliğimiz farkını belirginleştirmişti. Ve kadın özgürlüğü çizgisi şahsında toplumu yeniden yaratılması gibi bir durum söz konusuydu. Tabi Önderliğimiz bunu tarihsel, sosyolojik, felsefik boyutu gibi birçok boyutla ortaya koymuştur. Yani böylesi bir durum içerisinde özellikle Önderliğimize yapılan komplonun tam da 21.yy'ın başlangıcında gerçekleşmesi hegemon sistemin 21. yy'a nasıl girmek istediğinin de bir göstergesidir.

Önderliğimiz kendi yakalanmasını uluslararası komployla İmralı zindanlarına koyuluşunu 3. Dünya savaşının başlangıcı olarak ifade ediyor. Tabi bu 3.dünya savaşı da 1.ve 2. Dünya savaşından çok daha farklıdır. 3.dünya savaşının savaş biçimi daha yaygın, derinlikli ve daha ideolojiktir. Yani 1. Ve 2. Dünya savaşları daha farklı, var olan mevcut güçlerin çatışması biçimindeydi. Fakat 3. Dünya savaşı daha farklı Kapitalist moderniteyle ve içerisindeki güçlerin

birbirleriyle ve aynı zamanda Demokratik modernite güçleriyle savaşımını ifade eden bir tarzda gelişti. Bu yönüyle Önderliğimizin yakalanması ve İmralı zindanlarına koyuluşu insanlık açısından hala daha kapsamlı derinlikli değerlendirilmesi gereken bir durumu ifade etmektedir. Bunun yanında kadınlar açısından ise çok daha farklı bir durumu ifade ediyor. Çünkü Önderliğimizin şahsında 1990'lerden itibaren devam eden ve gelişen bir kadın özgürlük çizgisi mevcuttu. Ve bu kadın özgürlük çizgisi hem pratikleşmesiyle hem katılımıyla hem duruşuyla yani Kürdistan kadınları şahsında çok önemli sonuçlar elde etmişti.

1999 yılı itibariyle Önderliğimize yapılan komplo en fazla kadınların düşünce, duygu dünyasında yaşamlarında büyük bir etki yarattı. Gerçek anlamıyla sarsıcı ve zorlayıcı bir durumdu bizler açısından. Bu durum Kürt kadınları açısından biraz daha farklı bir anlam ifade ediyor. Halkımız açısından da öyledir. Şöyle bir durum ortaya çıkmıştır; halkımız son yüzyıla bakıldığında her zamankinden daha fazla mutlak sömürgeciliğe karşı direniş ve ayaklanmaları büyümüştür. Kürdistan'da böyle olmuştur hem Rojhilat'ta hem Bakur'da hem Başur'da hem Ortadoğu'da...

Şimdi kadınlar cephesinden uluslararası komploya yaklaşımda buna cevap verişte birkaç noktada ele almak gerekiyor. İlk defa gerçekten doğru radikal bir özgürlük duruşuyla buluşan kadın ilk defa gerçekten kendisini dinleyen, muhatap alan, yücelten bir Önderlikle çalışma ve yaşama durumu söz konusudur. Önderliğimiz hem kadrolarla hem toplumdaki kadınlarla kadınlık hakikatiyle çok güzel bir buluşma yaşayan bir kişiliktir, liderliktir. Böyle bir durumda kadınların zorlanmasıyla beraber öfkesi çok büyük olmuştur.

Mesela Önderliğimizin yakalanmasıyla beraber gelişen serhildanlar da kadınlar en önde yerlerini almıştır, öncülük yapmıştır. Yüzlerce eylemde kadınlar faşizme karşı direnmişlerdir. Bu konuda korkusuzca karşı çıkışlarda bulunmuşlardır. Bu yönlü çok ciddi tavırları söz konusu olmuştur. Yine Güneşimizi Karartamazsınız eylemlerinde yüzlerce insanımızın Önderliğin uluslararası komployla yakalanmasından sonra kendini yakma eylemlilikleri olmuştur. Buralarda da en fazla kadın arkadaşlar bu tür eylemler içinde bulundular. Kendini ateşten bir top yaparak Önderliğe olan bağlılıklarını çok güçlü bir biçimde ifade ettiler. Tabi ülke de bizim açımızdan PKK'lı kadınlar açısından çok sarsıcı oldu.

Uluslararası komplo süreci yaşandığında 6.kongremizi yaptık. Bizim cevabımız şu şekilde oldu; kesinlikle zorlanmalarla beraber kadın özgürlük çizgisini daha fazla derinleştirme daha fazla geliştirme Önderliğin bu temelde verdiği perspektifleri daha fazla pratikleştirme biçiminde bir kararlılık bizde gelişti. Tabi hem kararlılık hem inat söz konusuydu. Bu noktada zorlamalarda oldu. Çünkü Önderliğimizin böyle yakalanması örgüt açısından da çok ciddi zorlanmaları beraberinde getirdi. Çünkü 1999 yılına kadar tüm örgütsel çalışmaların yürütülmesi, temel stratejik kararların alınması, geliştirilen sistem, eleştiri-özeleştiri mekanizmaları Önderliğimizin öncülüğünde yürütülmekteydi. Bu anlamıyla Önderliğimiz bunu çok istese de kendi kendini yürütebilecek bir durum yoktu, bu konuda zorlanma vardı.

Yaptığımız 2. Kadın kongremizde 2000 yılı Mart ayında Önderliğimizin daha öncesinden verdiği perspektifler temelinde bir kadın partileşmesinin ilanını yaptık. Aslında dönemine göre bu yaptığımız Önderliğimize yapılan

"Kadın özgürlük ruhunun yoldaşlığının yaşamda eşitliğin doğru temelde geliştirilecek olan sevginin aşkın mayasını oluşturuyor"

"Kadın özgürlük çizgisi aslında Önderliğimizin nasıl bir çizgi yaşam ortaya koyduğunu gerçekten belirginleştiriyordu"

komploya verdiğimiz en güçlü ve radikal cevaptı. Biz 2000 yılına bir kadın partileşmesiyle cevap verdik. Ve bu özellikle ilk kez sol-sosyalist Marksist partilerin içinden bir kadın partileşmesi ortaya çıktı. Belki başka kadın kurumları ve partileşmeleri de vardı fakat ilk kez örgütlü kadro yapısı, ideolojik yapılanmasıyla tüzüğü ve programıyla bir kadın partileşmesi ilan edilmiş oldu. Bize göre bu uluslararası komploya karşı verilmiş en kıymetli yanıtı. Çünkü Önderliğimize cevap olmak her şeyden önce Önderliğimizin geliştirmiş olduğu çizginin pratikleşmesinden geçiyordu. Bu da ancak kadın boyutuyla Önderliğimizin yarattığı değerleri emekleri sahiplenmek ve bunları içselleştirmek sürekli kılmak, tarihe mal etmek çok önemliydi. Biz tabi bugünden baktığımızda atmış olduğumuz kadın partileşmesi adımının ne kadar büyük ve tarihi olduğunu görmekteyiz.

Önderliğimiz egemen erkek sisteme benzeşmediği için hedeflendi. Önderliğimiz hep şunu belirtmişti; ben bu çağın erkeği olmayacağım. Gerçekten de 20. Yy'ın erkeği olmadı, egemen erkek sistemin bir erkeği haline gelmediği için hedeflendi. Kadın özgürlük çizgisi temelinde kendi kişiliklerini değiştirip-dönüştüren özgün ve özerk örgütlülüklerini geliştiren bir kadın hareketi olarak Demokratik Kadın Konfederalizminin geliştirilmesi ve mücadele etmesi temelinde gelişen kadın partimiz bunun öncülüğünü yapmaktadır. Uluslararası komployla kapitalist güçler özgürlük umutlarını yıkmak, özgürlük arayış ve çabalarını kendi sistemi içinde eritmek istemekteydi. Bugün hala bu mücadele canlıysa bunda kadın emeğinin, öncülüğünün, fedailiğinin çok büyük

stratejik bir önemi ve etkisi var. Herkesçe bilinen haliyle şu anda bile kadın partileşmesi temelinde geliştirdiğimiz çalışmalar kurmak istediğimiz yeni bir dünya özgür bir yaşam ve bütününde ise kurmak istediğimiz özgün bir kadın sistemimiz var. Demokratik Kadın Konfederalizmini geliştirmek istiyoruz. Elbette bunu yaparken de kadın özgürlük ruhunun yoldaşlığının yaşamda eşitliğin doğru temelde geliştirilecek olan sevginin aşkın mayasını oluşturuyor. Kadın partileşmesi kadının metalaştırılmasına, kadının 2.sınıf olarak görülmesine karşı bir haykırıdır. Kadın partileşmesi aynı zamanda özgür demokratik bir yaşamın kurulması erkekle doğru ve eşit bir şekilde ilişkilene, yaşamın kurucu bir üyesi olarak öncülük görevlerini yerine getirme sorumluluğu vardır.

Bizim kadınlar olarak hareket olarak her zaman komploya karşı verdiğimiz yanıt kadın örgütlülüğünü büyütme kadın öncülüğünü esas almaktır. Dünyada çok kutuplu bir dünya olduğu söylene de özde bir tarafında egemen erkek dünya var ve diğer tarafında kadınların öncülüğünde gelişen demokratik modernite dünyası var. Bu mücadelenin içerisinde kadınlar, halklar ve toplumun geri de kalan tüm ezilenleri var. Yani çok kutuplu bu mücadelenin başat gücü kadınlardır. Uluslararası komploya verilecek en doğru yanıt 21.yy'ı kadın yüzyılı yapmak olmalıdır. Réber APO'nun geliştirmiş olduğu Jin-Jiyan-Azadî sihirli formülünün pratikleşmesi olmalıdır. Bu temelde bir şiir gibi mücadele edelim ve başaralım.

FERMANDARA ŞERKER , Û AZAD

ARJİN ÇEM

Di şerê Başûr, li beramberî xeta xiyanet û hevkarîyê ya ku têkoşîna me parast û bi çalakiya xwe îsbat kir ku dê tu car xeta azadiyê neyê teslîm girtin rêhevala Bêrîtan bû. Rêhevala Bêrîtan piştî serhildanên salên 90'î, bi bandorên ku di ciwanên zanîngehê de çêdibe, di sala 91'an de ji qada Botanê tevli nava refên azadiyê dibe û derbasî qada Xakurkê dibe.

Rêhevala Bêrîtan bi îdea ye, ku bigihîje kesayeta komuta a bihêz û bi bandor a jinê. Bi hemû hebûna xwe ve azwera azadbûyîne ye û her kêliya jiyanê bi vê coşê têper dike. Bi xwe bawer, têgihîştî, xwedî vîn û sekneke asî ye, bi vê kesayeta xwe ve jî her kesê/a li cem xwe bandor dike. Bi çalakiya xwe re jî heta di nava dijmin de jî bû sedema rêzdarîyê. Ev çalakî bi qasî ku helwestek bû li dijî bangewaziyên teslîmbûyîne ya hêzên hevkar, di heman demê de li dijî xeta teslîmîyetê ya meyla çep ku di kesayeta Ferhad de li ser xeta Rêbertiyê dihat ferz kirin dibe bersiv. Rêhevala Bêrîtan di têkoşîna ku bi pêşengtiya bizava azadiyê hat pêşxistin, giyana Besê'yan ku li çiyayên Munzurê teslîmîyet nepejirandibû û xwe ji

zinaran avêtibû, ji nû ve zindî kir. Bi vê re jî nîşan da ku dîrok ne kutleyeke (yigin) mirî ye, dîroka azadiyê wekî helqeyên berxwedaniyê bi hev ve ye, bi awayê organîzmeyeke zindî heya roja îro hatiye. Rêhevala Bêrîtan di sala 92'yan de di meha Cotmehê de careke din jina kurd ku li Agirî, Botan, Koçgirî û Dêrsimê li ber xwe dida zindî kir. Çalakiya wê di qadên ku dixwestin hevkarîyê bikin xeta jiyanê, kuştina zîhnîyeta teslîmîyetê bû. Rêhevala Bêrîtan ji Dêrsimê bû, dîroka komkujiyê ji şopên nîfşê beriya xwe be jî jiyabû û ji vê dîrokê pir bi kûranî bandor bibû, di çalakiya wê ya ku bû destan de çalakiya Besê li çiyayên Dêrsimê pir diyarker bû. Rêhevala Bêrîtan bi çalakî û peyên xwe yên birûmet nimûneya herî xweşike ku di dîrokê de wiha nivîsiye 'ji bo roja îro rast were jiyîn, divê dîrok rast were xwendin.' Helbet behskirina wê, tevî hemû lêhûrbûnan jî, ne wekî jiyîne bixwe ye, lewma jî bilêvkirina çalakiya hevala Bêrîtan pir zehmet e. Ne hêsane ku fêhm bibê: "Keçeke bi coşa jiyanê re dagirtî, heya guleya xwe ya dawî şer bike, paşê jî ji bo nekeve destên dijmin çeka xwe parçe parçe bike, di dawiyê de jî xwe ji zinaran biavêje. Her

takekesa mîlîtantiya azadiya jinê, ji vê rastiya ku bi zehmetî tê fêmkirin vejyaye, xwe mezin kiriye û gihîştîye rûmeta afirandina dîrokekê.”

Nirxandineke Rêbertiya me di derbarê çalakiya rêhevala Bêrîtan wiha ye: “Di şerê Başûr de rêhevala Gulnaz Karataş ku şehîd dibe, di riya azadiyê de bûye xwedî hewleke mezin. Raporeke wê hevalê ji bo min hebû. Hîna min nebihîstibû ku şehîd bûye û her ew heval di hizra min de bû. Digot ‘ez dixwazim ji tehlîlên Rêbertî sûd wergirim û nivîsandina romanekê biceribînim.’ Di nav me de heya niha tu kesekê tişteke wiha negotibû. Rêhevaleke baldar bû. Paşê agahiya şehîdbûna wê hat. Jineke pir leheng e. Di çalakiya qereqola Rûbarokê, di asta fermanbara taximê tevli dibe, birîndar dibe. Tevî ku birîndar e, di eniya şerê Başûr de li herî pêş cih digire. Piştî derdora wê digirin. Hêzên hevkar ên xayîn jê re dibêjin “Teslîm bibe, em ê tiştekî bi te nekin!” lê helwesta heval wiha dibe; ‘We bi dijmin re hevkarî kir, hûn xayîn in, ez radestî we nabim.’ Helbet navê me, Rêbertiya partiyê jî di asta dirûşmeyê diqîre û xwe ji zinarê diavêje. Bêguman çalakiyeke pir bi wate û wêrek e. Helbet yên di fêmkirinê de

bi israr in û ji bo vê jî her cure berxwedaniyê bi lehengî pêş dixin jî hene. Ji van re divê nirx were dayîn. Divê ji bîranîna wê re bersiva baş bê dayîn. Ne kesayet û helwestên ku bestî werin girtin in. Rêheval dibêjin; ‘Em girêdayî ne, em navê wê datînin ser tabûrekê.’ Mijar, bi nav lêkirina tabûrekê, an jî behsê berxwedaniya wê kirin, hel nabe. Mijar ew e ku helwesta wê şopandî, were jiyandin. Jixwe tiştê wê encamê jî derdixîne holê jî helwest bixwe ye. Em ê vê esas bigirin.” şerê Başûr a sala 92’yan, bi qasî ku bi giştî ji hêla tevgerê ve girîng bû, di aliyê xweser de jî ji hêla jinê ve encamên girîng bi xwe re anî. Di qada Başûr de ku jin li derveyî şer dihat hiştin, bi awayeke zelal hat nîşandayîn ku dikare di şer de rol bileyîze. Ji ber karakterê şert û mercan û şer zemînê tevlibûna çalak a mîlîtanên jin derkete holê. Ji ber bandora pêvajoyên berê, bi taybet di qada Xakurkê de nêzîkatiyên li beramberî jinê yên bêbawer, wekî bar dîtin, ji xizmetên paşve layîq dîtin, di jinê de jî li kêleka bêbawerîya li beramberî xwe, xwe wekî bar dîtin û nêrîna ku bi tevlibûna xwe ji vê rewşa barbûyîne derkeve anîbû.

Ezmûna Başûr, bi qasî ku karî vê bandora ruhî ya giran a li ser jinê bide rakirin, nêzîkatiyên zîlam ên paşverû, klasîk û feodal ku bêbawer nêzîk jinê dibûn, ew ji şer dûr dihiştin, piçûk didîtin hat pûçkirin. Keçên ciwan ku nû tevli vî şerî bibûn, bi aktivîteya ku nîşan dan, bawerîyeke mezin pêşxistin û çalakiya rêhevala Bêrîtan jî îsbat kir ku jin heya xala dawî li ber xwe dide, heya guleya dawî şer dike û teslîmîyetê napejirîne, şehadeteke birûmet tercîh dike. Çalakiya rêhevala Bêrîtan bû sedem ku ramana “Jin dikare şer bike” belav bibe û pêşdariziyên zayendî bişkên. Têkûzbûna wê di taktîkên şer de û sekna wê ya bi cesaret ji hêla jinê ve bû destpêkirina pêvajoyeke nû. Di wê pêvajoyê de di qada Xakurkê bi qasî şewazê Ferhad ê pêkutî, mehandin û bêvînkirinê, aliyê din ku zor da rêhevala Bêrîtan nêzîkatiyên Dîlan ên serdest û hesûd bûn ku wekî reqabeta paşverû diqûlipî. Dîlanê ku xwedî teşeyê desthilatdar a serdest bû, rayeya (yetki) xwe azadî dihesiband, xwe dispêra vê û xwe azad didît, hemû rêhevalên din ên jin ‘paşketî, kole,

**Rêhevala Bêrîtan di
sala 92’yan de di
meha Cotmehê de
careke din jina kurd
ku li Agirî, Botan,
Koçgirî û Dêrsimê li
ber xwe dida zindî kir**

azadiyê rave dike. Lewma jî di dîroka têkoşîna azadiyê de cihê xwe yê birûmet girtiye.

Bersiva kesayeta jina azad ji teslîmîyetê re wekî Bêrîtanê li ber xwe dayîn û teslîm nekirina rûmeta xwe ye. Rêhevala Bêrîtan bi kûranî hîs dike û tê digihîje ku xwedîderketina xeta azadiyê, xwedîderketina pêşeroja xwe ya azad e. Azweriya jiyana azad jî dike çalakî û di dîroka azadiya Kurdistanê de pêvajoyeke nû dide destpêkirin. Giyana fedayî ya jinê bi rêhevala Bêrîtanê re bû xet. Rêhevala Bêrîtan keda jinê ya bûyî xet, birêxistin kir û bi keda xwe re bingeha têkoşîna azadiya jinê însa kir. Hêza wateya şhadeta rêhevala Bêrîtan, tenê têkoşîna azadiya jinê bandor nekiriye. Bi tevahî sekna ku aliyê têkoşîna netewî diyar kir, tevlibûna vê û binxistina

kêrnehatî û ûnsûrên ku zilam tehrîq dikin' digirte dest. Lewma jî bû yek ji pêkhênera bingehe a feraseta zilamê paşverû. Di bingeha nêzîkatîya wê ya pêkutî ya ji hevala Bêrîtan re, ji ber ew ji xwe, raye û mewkiya xwe re wek reqîb didît. Dîlan ku kesayeteke desthilatdar bû, di demeke kin de hêza rêhevala Bêrîtan dibîne, fêmdike ku ew kesayetek ku xwe derbas kiriye, lewma jî di nêzîkatîyên Dîlanê de tirsên bi vî awayî hikum kirine. Tevî van hemû zoriyan jî rêhevala Bêrîtan di şerê Başûr de bi şeweyekî çalak rola xwe dileyîze, di kêleka şerkeriya xwe, fermanbareke ku avaniya rêhevalan jî dide şerkirin. Jinên bênav ên ku di şerê Baflûr de bi berxwedana xwe ya bi heybet her kes vala derxistin, pêşdariziyên zayendî yên heyî jî şikandin. Hezkirina kûr ji Rêbertî re, baweriya bêdawî ji vê xetê re di tevlibûna van hevalan di nav şer de pratîze bû. Asta milîtanbûyînê ya ku jina Kurdistanê di bizava azadiyê de bidest xist, rêhevala Bêrîtan bi şewazeke berçav danî holê. Ev çalakî ne tenê li beramberî êrîşên dijmin bersiveke ku hatî dayîn, li beramberî ferasetên ku nabin bersiv û xeta azadiyê dejenere dikin û teslîmîyetê wekî xet ferz dikin, biryardariya meşandina xeta

nêzîkatîyên teslîmîyetger pêş xist. Di rastiya Kurdistanê de ew pevçûna tê jiyîn û di tevahiya dîrokê de jî dewam kirî ya di navbera xeta teslîmîyetger-hevkar û xeta azadiyê di asta lûtkeyê, li dijî desthilatdariya civaka hemdem careke din rojane kir û da nîşandayîn. Jina kurd di dîrokê de jî li beramberî hemû mêtînger, serdest û polîtîkayên înkâr û tunekirinê, di parastina çand, nasname û zimanê xwe de qet dudilî nejiyaye. Ji çalakiya wê heya roja îro, ji bo teslîmê hevkarane nebe xwe ji zinaran avêtina hevala Bêrîtan bûye destan û tê vegotin.

Hevala Bêrîtan wekî tîmsala rûmetê ya têkoşîna azadiyê, rêxistibûyîna jinê, bilindbûyîna berxwedaniya jina kurd tê bibîranîn. Di aliyê rastiya me ya civakî, jin di aliyê bandorkirina civakê, guhertin û veguhertina civakî de diyarker e. Bandora ku rêhevala Bêrîtan da çekirin ji me jî derbas bû û di nava hêzên hevkar ên Başûrî de jî rola pêşengtiya jinê ji civakê re danî holê. Bêrîtan li beramberî her cure paşverûtiyê teslîmîyet nepejirand, zehmetiyên jinbûyînê kêlî bi kêlî jiya, bedelên pêdiviyên gêrlabûyîna jinê hucre bi hucre da û li dijî ferasetên derveyî

Rêbertiyê, heya henaseya xwe ya dawî têkoşîn meşand. Rêhevala Bêrîtan dibêje 'Di sifreya ROJ'ê de, ji min re jî cih vekin.' Hesreta wê ji Rêbertî re di coşa jiyanê, biryardariya têkoşînê û rûmeta azadiyê ku da jiyandin de jî teyisiye. Di vê wateyê de rêhevala Bêrîtan di her kêliya jiyanê de cih daye hezkirina Rêbertî, ji me re jî mînakê ya herî nadîde nîşan daye. Rêhevala Bêrîtan ku her kêliya jiyanê, bi enerjîya bêdawî ya lêgera wateyê jiyaye, dilê xwe bi qasî ku hesreta gelê kurd û jinên kurd ji azadiyê re bi cih bike, mezin dike. Di vê wateyê de hevala Bêrîtan mîlîtanekê jin e ku kariye bibe rêhevala Rêbertiyê. Rêhevala Bêrîtan bi hezkirina rêhevaltiyê, herî girîng jî, bi xwesteka ku Rêbertî ji kûr ve hîs bike û ji wî re bibe hevala rê, şoreşgereke xetê ye, fedaiyeke Apoyî ye. Rêbertiya me, ji dîroka ku rêhevala Bêrîtan çalakiya xwe pêk anî heya roja îro li ser wê pir nirxandin kiriye. Em bi wan nirxandina xelas bikin. 'Rûmeta azadiyê' navenda van nirxandinan pêk tîne. Hin ji van tehlîlan wiha ye: "Li ser jinê lîstikên mezin hene. Heta heke her kes jî ji çiya dakevin, ew heya bigihîjin aştiya xwe ya birûmet, dê têbikoşin, danakevin. Hûn berxwedaniya Bêrîtanê dizanin. Ji Dêrsimê bû. Dema li ber lêva zinarê bû, peşmerge jê re bangewazî dikin 'were em ê te nekujin.'" Lê ew ji bo teslîm nebe xwe ji zinaran ber dide xwarê. Dê xeta Bêrîtanê bişopînin. Ez jî ferdekî vê xetê me. Heya aştiyeke birûmet neyê, dê vê xetê bidomînin. Ji bo min, xeta şehîd Bêrîtan

pir girîng e. Ez dibêjim xet û bîranîna Bêrîtanê.

Divê em jiyana şehîd Bêrîtan bikin xet. Nameyeke wê ji bo min hebû, heke ez şaş nebin tenê yek bû. Rêhevaleke kûr û xwedî hêza entelektuel bû. Teslîm nabe, teslîmê nîjadperestên seretayî nabe. Ferhad ew, teslîm dibin. Ev xetek e. Xwe ji zinarê diavêje. Ev ne întîharek e, ev xeteke azadiyê ye. Ne xeta reformên sosyal e. Sosyal reformger nikarin vê fêhm bikin. Ev rûmeta mezin, berxwedana mezin a jinê ye. Ev, girîng e. Wê azadiya jinê girêkora Rojhilata Navîn çareser bike. Jinên ku min dişopînin hene. Tiştê ji wê rezîltir tune ye ku bibin hevser û keçên hişmendiya heyî. Ev keçên me yên girêdayî bîranîna bi sedan in, divê xwe di siyasetê de bihêz bikin, nekevin pîrekiyê, kesayeta xwe biparêzin. Jina bûyî pîrek, tê wateya gelê bûyî pîrek. Jina pîrekbûyî welatê pîrekbûyî ye. Jina bûyî pîrek dibe xaneya qirêj a yên dîtir. Tu nirxa wê jî tune ye. Divê bikarin jiyanê bi serê xwe bijînin, mirinê jî berçav bigirin. Wesiyet û nesîheta min ev e. Bêrîtan ji bo me wesiyet e. Ez ê wê, an jî Osman esas bigirim? Ger mirov bikeve pir xirab dikeve, ji heywanan jî xirabtir dibe. Ma em dikarin wê keçê ji bîr bikin? Ew peyam e. Ew ji bo me bangewazî ye. Ew ji bo me Jeanne D'Arc e. Wek wê bi sedan kes hene. Em ê wê esas bigirin, rûmeta me ye, çalakiya wê çalekiya hezkirin, çalekiya rûmetê ye. Em li wê cihê ne ku ew lê ye. Em ê heya kesê/a dawî şer bikin. Ji bo azadî û şerefê, ji bo rûmetê şer bikin."

"Li ser jinê lîstikên mezin hene. Heta heke her kes jî ji çiya dakevin, ew heya bigihîjin aştiya xwe ya birûmet, dê têbikoşin, danakevin. Hûn berxwedaniya Bêrîtanê dizanin."

Rêber APO

NORŞİN ROJ

ŞEHİD NAZELİN PKK HAKİKATIYLE BULUŞTU VE ÖLÜMSÜZLEŞTİ

İnsanlık eskiden beri hep ölümsüzlüğün sırrını öğrenmek, ebedişiğin hakikatini kavramak istemiştir. Bugün bunun sırrını bize şehitler gerçeği gösteriyor. Ölümsüzlük fiziki değil ruhi bir gerçeklikti. Belki de ölümsüzlüğü arayıp da bulamayanlar bunu anlayamamışlardı. Fakat sonsuz yaşamın sırrına eren şehîdlerin ruhu ölümsüzleşerek her an yaşamaya devam ediyor. Bu sırra erenler ölümü anlamlı kılıp bu sayede bir halkın belleğinde sonsuzca yaşayanlardır. Bu yüzden bu ölümsüz kahramanlara “öldü” denilmez. Kim diyebilir ki ‘Kemal Pir öldü, Sakine Cansız öldü?’ Kim diyebilir ‘ Zeynep Kınacı öldü, Nazelin Korkut öldü’

Şehîd Nazelîn, PKK hakikatiyle buluştu ve ölümsüzleşti. 1997 yılında Mardin’in Nusaybin ilçesinde dünyaya geldi. Çocukluğu ve gençliği burada geçti; mücadeleyi burada öğrendi. Burada öğrendi Kürdistan’ı sevmeyi, burada öğrendi dostluğu. Nusaybin yurtseverliğiyle

ve düşmana boyun eğmeyen, direnişçi halkıyla Kürdistan tarihine aadını yazdırmış bir yerdir. İşte şehîd Nazelîn de doğup büyüdüğü Nusaybin’in bu özellikleriyle bütünleşmişti. Hakiki, bedel ödemeyi göze alan bir yurtseverlik ve düşmana duyduğu muazzam öfke onun en belirgin özelliği idi. Çocukluğunun geçtiği bu topraklarda 2015’te başlayan özyönetim direnişi, her Kürt genci gibi onu da etkilemiş, düşmana olan öfkesini artırmıştı. O süreçte Nusaybin’de değildi ama aklı, ruhu ve kalbi oradaydı; o efsanevi direniş kalesinde... Çocukluk arkadaşı Amara Stêrk orada şehadete ulaşmıştı. Onun intikamını almanın, silahını kaldırmanın gerekliliğini yüreğinin en derininden hissediyordu. Faşist türk devletinin bu direnişlerde halkı yaptığı işkencelerin, şehîd ettiği yoldaşlarının hesabını sormalıydı.

Bu süreçte İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine başladı. Burası onun için bir araçtı. Yurtsever Gençlik bu üniversitede bir gelenek yaratmıştı. O da buradan başlayarak mücadeleye ilk adımını atmak istiyordu. Bu süreç Özyönetim direniş süreçlerinden sonraydı ve üniversitedeki yurtsever gençlerin birçoğu bu direnişe katılıp şehîd olmuştu. Şehîd Nazelîn de kendini bu durum karşısında sorumlu hissederek bir an önce üniversitenin tekrar örgütlenmesi için çalışmalara başladı. Bundan sonrası onun için her an çalışma her an yoğunlaşmaydı. Nerede bir yurtsever genç varsa ulaşıyor, onunla tartışıyor; ona mücadele ve özgürlük bilinci kazandırarak ikna etmeye, örgütlemeye çalışıyordu. Gençlerin olduğu her yerde; yurttta, kampüste, eylemde, işte her an çalışarak sorumluluğunu yerine getiriyordu. Kendini üniversite ile sınırlandırmıyordu; bütünlüklü bakıyor, derin ele alıyordu. Aynı zamanda yoldaşlarına zaman ayırıyor, onların ideolojik ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu, tartışmalarıyla onları güçlendiriyordu. En çok şehîd Zîlan’dan söz ederek O’nun hakikatini anlamaya ve anlatmaya çalışıyordu. O da fiziki

olarak Şehîd Zîlan'a benziyordu; kısa boyluydu fakat dev gibi bir iradesi vardı. Yüreği ve yaşama bağlılığı O'nunki gibi güçlüydü. Öz ve biçimin birbirini yansıttığını söylerler. Özünün sadeliği ve temizliği Şehîd Nazelîn'in duruşuna, bakışına ve gülüşüne yansımıştı. Kocaman gözleriyle yaşam dolu bakıyor ve yaratılan güzelliklere gülümsüyordu. O'nun bu samimi, içten kişiliği herkesi etkiliyordu.

Şehîd Nazelîn demek kavga demekti. Kendisi ile sürekli bir kavga içindeydi. Önderliği okuyor, araştırmalarını artırarak anlam düzeyini geliştirmeye ve sorgulamalarını derinleştirmeye çalışıyordu. Kendini yenilemeye, sistemden arındırmaya çalışıyordu. Sistemler ve onların uyuşturan ideolojileri kendi karakterine uygun bireyler yaratır. Ama bu sistem şehîd Nazelîn ile baş edememiş, onun şahsında yenilmişti. O sade ve temiz kişiliğini, duygularını bu sisteme kaptırmamıştı. Bu yüzden bu kişiliğini daha çok geliştirmek, bir halka mal etmek ve özgürleşmek için PKK saflarına katılma kararını çoktan vermişti. Dağlara ulaşacak ve halkının gerillası olacaktı. Ancak sürecin gerekleri ve örgütsel ihtiyaçlardan kaynaklı bir süre daha üniversite çalışmalarında kalacaktı. Kısa bir eğitim gördükten sonra militant olmanın sözünü vererek mücadeleye devam etti. İzmir onun ilk çalışma yeri, ilk heyecanı oldu. Kısa bir sürede burada fırtına gibi bir etki yarattı. Hem üniversite hem mahalle hem işçi gençliğiyle öyle bir bağ kurdu ki faşizme darbe vuracak eylem gücünü kısa sürede ortaya çıkardı. Şehîd Nazelîn'in olduğu yerde eylemsizlik olamazdı. Eylemsizlik, pasiflik onun için ölümdü. Fakat eylemi de dar ve kaba ele almıyordu. Eylem onun için her an değişim ve dönüşümdü. Hiçbir şey yapmıyorsa da Önderliği anlatıyor, yoğunlaşmalarını aktarıyordu. O bildiğini uygulayan, uyguladığını sorgulayan ve buna göre kendini gözden geçirip sorgulayan bir kişilikti. Ne çok uzun eğitimlerden geçmişti ne de uzun yıllara dayanan bir tecrübesi vardı. Fedailik ve Önderlik hakikatini kavrayanlar zamanın değil an'ın devrimcisi olmak nedir,bilir. İşte O bunu anlamış ve kendi yolunu bununla aydınlatmıştı.

Her gün yoğunlaşmalarını derinleştiriyor, sürece cevap olmanın yollarını arıyordu. 2017-2018 yılları tecridin ağırlaştığı, Rêber APO'dan hiçbir haber alınamadığı bir süreçti. Gözaltı ve tutuklamaların, gerillaya dönük saldırıların arttığı bir dönemde güçlü bir eylem ve öncülük hattına ihtiyaç vardı. Korku zincirleri kırılmalı ve düşmanı yenmenin taktik bir yolu bulunmalı ve bu yolda kararlıca yürünmeliydi.

Şehîd Nazelîn kararını vermişti. Kendini Newroz'da bir meşale haline getiren ve Mazlumlaşan Rahşan Demirel'in eylemini gerçekleştirdiği yerde o da Rahşanlaşacaktı. Türkiye metropollerini, Kürt için bir mezar haline getiren düşmana büyük bir darbe vuracaktı. Bir Newroz günü Kadifekale'de eylemini gerçekleştirmişti Rahşan Demirel. Şehîd Nazelîn de öyle yapacaktı. 15 Şubat Komplosuna karşı 14 şubat günü eylemini gerçekleştirmek için bütün planlamasını yapmıştı. Konak Basmalı'de eylemini gerçekleştirmişti. Bedenini ateşe vererek hem 15 Şubat Komplosuna hem düşmanın faşist zihniyetine büyük bir darbe vurmuştu. Asıl mesajı gençliğeydi. Bu bir çağrıydı. Direnmeye, tarihsorumluluğunuyerinegetirmeyeçağrıydı. Rêber APO'yu İmralı'da esaret altında tutan bu sistemi yıkmaya dönük bir çağrıydı. Gençler bu çağrıya uymuşlardı. Onun eyleminden sonra gençler İzmir'den Amed'e şehîd Nazelîn'in eylemini anlamaya ve cevap olmaya çalıştılar. Üniversiteler eylemlerle yankılandı.

Şehîd Nazelîn düşmanın yıkmaya çalıştığı toplumsallığı, kimliğinden uzaklaştırmaya çalıştığı genç kadınları korumak, aynı zamanda harekete geçirerek onların kendi kendilerini korumasını sağlamak istiyordu. Zîlan'ın, Rahşan'ın, Sara'nın yoldaşı olmak kolay değildi, biliyordu. Bu yüzden zor olanı başarmak için amansızca çalışıp savaşıarak 'büyük bir eylemin sahibi' oldu.

Şimdi Şehit Nazelîn'in sisteme karşı yürüttüğü mücadeleyi büyütme zamanı!

Şehit Nazelîn'in Mektubundan;

Başkanım!

Sizin insanlık dışı bir tecrit altında olmanız, azgın düşmanın Rojava'daki kazanımlarımızı yok etmek için Efrîn'e yaptığı saldırılar ve özellikle Bakur'da halkımızın yoğun bir baskıyla sindirilmeye çalışılmasıyla birleşince, uzun süredir gerçekleştirmek istediğim eylemim benim için kaçınılmaz oluyordu. Aynı şehit Viyan Soran arkadaşın dediği gibi; "bu fikirlerin yaratıcısı asla orda olmamalı "düşüncesi, bütün hücrelerimde kendini hissettiriyordu.

Biliyorum bu şekilde bir eylem gerçekleştirilmesini hep eleştirdiniz. Fakat ben 15 Şubat'a ilk defa insanlık için ne kadar karanlık ve lanetli bir gün olduğunun bilincinde olarak girecektim. Tarihte eşi görülmemiş bir tecridin Kürdistan halkının ve insanlığın tek umuduna uygulamasını bütün yoldaşlarım gibi ben de asla kabul edemezdim. Dünyanın erkek egemen devlete terk edilmek istenmesine, kadınların hiç hak etmedikleri halde kırımdan geçirilmesine, Kürd'ün yok sayılmasına asla sessiz kalamazdım.

Çok iyi biliyorum ki bu fikirler şu anda gaflet uykusundaki bütün vicdanları uyandıracak ve bütün alanları, sokakları direniş alanına çevirecek. Kürdistan'ın bütün yiğit genç kadınlarının ve gençlerinin yönünü PKK'ye ve Efrîn'e, halkının özgürlüğüne döndürecek "Genç başladık, Genç Başaracağız" diyerek harekete geçen gençler, olmaları gereken yerde olacak ve bu devrime öncülük edeceklerdir. Gerçekleştireceğim eylemle ilk doğduğum günden beri düşmanın içinde yaşamamanın, partinin, halkın yanibaşında gerçeklerden bu kadar uzak olmanın intikamını alacağım.

Bu temelde başta Reber Apo'ya , bütün devrim şehitlerine ve şu anda tarihi bir direniş sergileyen yoldaşlarıma ve halkıma bağlılığımı yeniliyorum. Zaferimizi kutluyorum.

SAF BİR KÜRT KIZI OLARAK YAŞAMA KARARI VERMİŞSİN

Kod adı: Agiri Jînê

Adı Soyadı: Rahime Doğan

Doğum Yeri ve Tarihi: Mardin/Midyat-1976

Ana Adı: Samo

Baba Adı: Sait

Mücadeleye Katılım Tarihi: 1995-Almanya

Şahadet Tarihi ve Yeri: 2 Mayıs 1998-Cudi/Botan

ÖNDERLİK: Evet heval, adın ne?

Ş. AGİRÎ: Agiri Başkanım. 1976, Mardin-Midyat doğumluyum, ilkokul mezunuyum.

ÖNDERLİK: Ne zaman Avrupa'ya çıktın?

Ş. AGİRÎ: 1994'ün başında.

ÖNDERLİK: Ne zamandan beri PKK sempatisin?

Ş. AGİRÎ: 1989'dan beri.

ÖNDERLİK: Kaç aydır bu sahadasın?

Ş. AGİRÎ: Yaklaşık sekiz aydır.

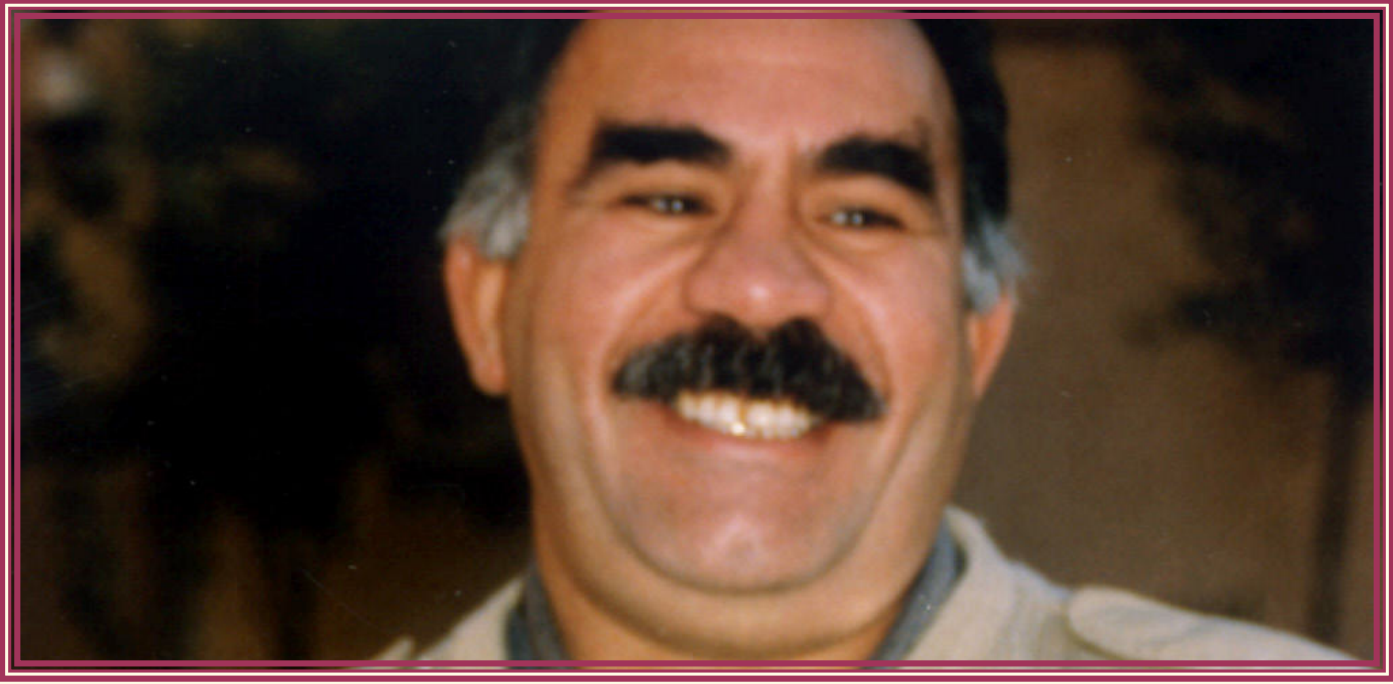
ÖNDERLİK: Evet Agiri, kısaca gidiş için ne söyleyebilirsin?

Ş. AGİRÎ: Partiyeye katılırken bir ölüm

felsefesiyle geliş vardı. Mardin Eyaleti'nde yaşanan bayanların tasfiyesi vardı, o bilinçle katılma vardı. Bu sahaya geldikten sonra Parti Önderliği'nin yaşatma çabalarını gördüm ve yaşam için bu çabaya ulaşmam gerektiğini gördüm. İlk başlarda anlamama sorununu yaşadım. Yalnız Önderliğin yoğun çabaları ve ikinci bir devre daha kalışım, Önderliği anlamam yönünde bana büyük bir güç verdi. Bu konuda ülkeye yönelirken, yaşamı ilk başta kendimde yaşatma ve çevreme bunu uygulama yönünde bir sorunu yaşamayacağımı belirtebilirim.

ÖNDERLİK: Saf bir Kürt kızı olarak, sanırım çelişkileri de görerek, yeni bir kişiliği üst boyutta çizerek bir yaşama kararı vermiş gibi gözüküyorsun.

Ş. AGİRÎ: Kararlıyım Başkanım.

ÖNDERLİK: Heyecanlı mısın?

Ş. AGİRÎ: Heyecanlıyım Başkanım.

ÖNDERLİK: Ölüm felsefesine değil, yaşam felsefesine kesin yer veriyor musun?

Ş. AGİRÎ: Bu yönlü kendimi bir bütün olarak yaşama katacağım.

ÖNDERLİK: Biraz cılızsın ama sanırım hızla açılacaksın.

Ş. AGİRÎ: Bu yönlü çabalarım olacaktır.

ÖNDERLİK: Güçlüsün, özlüsün fakat senin de her kadında olduğu gibi zayıflıkların, zavallılıkların olmuştur. Sanıyorum hızla aşıyorsun. Özgür kadın olma gerçeğini de biraz yakalamışsınız.

Ş. AGİRÎ: Doğrudur Başkanım.

ÖNDERLİK: Kendi kendini savaşla güçlendireceksin.

Ş. AGİRÎ: Doğrudur, bu yönlü çabam olacaktır.

ÖNDERLİK: Kadın konusunda sapmayacaksın, saptırılmayacaksın.

Ş. AGİRÎ: Bu konuda kendime güvenim var

Başkanım.

ÖNDERLİK: Özgürlük savaşımını, kadın özgürlük savaşımını da doğruca yürüteceksin.

Ş. AGİRÎ: Son süreçte Parti Önderliği'nin kadın ordulaşmasındaki çabalarını gördükçe, bu konuda yoğunlaşma gelişti. Kadın ordulaşması içinde özgür bir savaşçı, kadın savaşçısı olma yönünde bir istemim gelişti. Bu konuda kendime güvenim de var.

ÖNDERLİK: Kadın olmanın gururlu bir şey olduğunu fark ediyorsun.

Ş. AGİRÎ: Doğrudur Başkanım.

ÖNDERLİK: Tecrübesizlikten ötürü kolay düşme. Ayrıca kadın hareketine, oradaki ordusuna da, savaşımına da katkılı olacaksın.

Ş. AGİRÎ: Doğrudur, ilk başta yaşamı anlamam gerekiyor. Yaşamı anlayarak, kendimde yaşatarak...

ÖNDERLİK: Ama bunun için de Önderliğin yaşamını aklına getireceksin. Ben bu işe on yaşımda başladım. Her arayışımın nasıl derin olduğunu, isyanlarımı anlattım. On yaşımızdayken ihtiyaçları bile etkiliyorduk. Gittiğim yerde ateş gibiydim. Bu yaştan

sonra “tecrübem yok, atıl, çabasız kaldım” deme. Hayır! Önderlik tarzı şudur, her zaman bunu size söyledim, anlamayan bir daha duysun. On yaşındaydım, gidiyordum o ihtiyarların, o kendini en akıllı sananların yanına dürtüyordum, sağa sola yüzlerini döndürüyorlardı, ondan sonra kaçıyorlardı, ama yine de elimden kurtulamadılar. “Biz çürümüşüz, sen bizi diriltemezsin” diyorlardı, ama en son görüyorsunuz ne hale getirdik. Mühim olan, o çocukluk yaşımızda da ihtiyarları yerinden fırlatacak gücü göstermemizdi. Sen neden bahsediyorsun? Onun için ölü gibi durma. Girdiğin yeri yakacaksın, hatta kadın daha da fazla yakabilir.

Ş. AGİRÎ: Başkanım, bu yönlü çabalarım olacaktır. Zaten Agiri ismini de almışım.

ÖNDERLİK: Evet, ama sönmüş bir volkana benziyorsun. O açıdan Agiri olmayı tuttūr. Tekrar söyleyeyim, saf bir Kürt kızının bütün özelliklerini taşıyorsun, kirli yönlerin yok, fakat zavallı ve cılızlaşmışsın. Kendini tuttūrerek, ateşleyerek katacaksın. Bunun için ustalık gerekir, bilinç gerekir, taktikler gerekir. Anladın mı?

Ş. AGİRÎ: Bu yönlü çabalarım var. Öğrenerek çevremden almam gerekiyor.

ÖNDERLİK: Bu konuda dürüstsün, hiçbir yapmacıklığa başvurmayacağın kesin. Ama ustalık bambaşka bir şey.

Ş. AGİRÎ: Ustası olacağım Başkanım.

ÖNDERLİK: En başta da kendini müthiş savaştırarak uzun vadede yaşatacaksın. Kaçarak, başkalarının emeğiyle oynayarak, başkalarının da senin üzerinde oynamasına fırsat vermeyeceksin.

Ş. AGİRÎ: Bu fırsatı vermeyeceğim Başkanım.

ÖNDERLİK: Bu çerçevede sözünün anlamlı olduğunu söylüyorum. Bu bir yaşam sözüdür.

Ş. AGİRÎ: Doğrudur Başkanım.

ÖNDERLİK: Ver onu.

Ş. AGİRÎ: Parti Önderliği’nin yaratmak istediği özgür kadın militan tipine ulaşmak için, mücadele içinde, savaşım sahasında, bu sahada Önderliğin çözümlemelerinden aldığım güçle ülke sahasına yönelirken başta Parti Önderliği’ne, partiye, dağ ve zindan direnişçilerine, dağda şehit düşen tüm yoldaşlara ve buradaki arkadaşlara söz veriyorum.

EM HEBÛNA XWE DI WE DE DIBÎNIN

De m a
m i r o v
bixwaze
Serokatî bide
naskirin hindekî
zehmetî dikşîne
û nikare bide
naskirin. Mirov
dema behsa
Serokatî dike,
dixwaze her tim
xwezayî biaxive
û xwezaya wî

bide naskirin. Ji ber ku Serokatî her tim xwezayî bû. Dema ku em li Rojava di nav xebatê de bûn, Serokatî her tim di nava tevgerê de bû û digeriya. Ji her çar parçeyê Kurdistanê û ji derve mêvan dihatin. Ji her kesî re perspektîfê wî hebûn: Tu yê çawa kar bike, çawa nêzîk bibe, fikrê partiyê çiyê, ji bo hemû kesî perspektîfê derdixist. Heta ji zarokan re jî plan didanî. Destpêkê min hîn ne dîtibû, ez tevli partî bibûm û min Serokatî her tim meroq fikir. Hevalê ku Serokatî dîtibûn her tim digotin nêzîkbûnê wî pir xwezayî ne. Min li Rojhilata Navîn tiştek wisa ne dîtibû. Me pir zêde meroq jî fikir. Serokekî Kurd derketibû me ne dîtibû, lê me dixwest em wî bibînin. Ez di temenekî pir biçûk de bûm jî. Hîn min nedîtibû jî, ji min re pir balkêş dihat. Berê ku ez bibînim ez dil ketibûm fikrê wî. Dema ku min Serokatî dît dawîya sala 95'an bû. Ez di nav xebatê rêxistinê de bûm. Heval hatin û gotin, komê heval biçin Helebê gel Serokatî. Serokatî wê li wir derbasî malek din bibûna ji bo wê jî, pêwîst bû me mal

bidana ser hev. Dema em çûn, hevalê ku me bibin, behsa Serokatî kirin, lê ne gotin em ê li gel Serokatî bimînin. Tenê gotin em ê malê amade bikin û em ê Serokatî jî bibînin. Ez wisa pir ketim kelecane. Min nizanibû ez ê çî bikim. Em şeş kes bûn. Dema em li wir bûn ez ji kelecane bê pêlav ketim hûndirê wesayîte û hevalê bi min re jî ferq nekiribûn. Em çawa derketin meşîyan, li wê derê ji xwe Serokatî di hewşê de bû. Hevalê derdora min çûn silav dan ez nikaribûm bifikirim û biçim silav bidim. Min ji kelecane ne karibû bifikirim. Tiştekî pir balkêş bû. Min wisa hîskir ku ez ji nû ve dayik bûme. Destpêkê min xwezayîbûna wî dît. Derdora me jî hemû çiçek bûn. Heval çûn ez mam, min dît piştî silav da hevala li min mêze kir carek de ez bazdam û min Serokatî hembêz kir. Ez tenê giriya. Dema zarokek ji dayika xwe çêdibe tiştek nizane, çawê derdora xwe mêze dike û nizane çî bike ji bo wê jî digirî, ez jî wisa bibûm. Min pir xwe bi şens didît. Hîn jî wisa dibînim. Serokatî jî her digot tu çima digirî, dema wî wisa digot ez zêdetir digiriyam û min nekari bû tiştek bêjim. Min nekari bû hêstê xwe bînim ser ziman.

Dema min Serokatî dît, min xwe weke, ji hemû qirêjî yê pergale paqij bû me hîs kir. Min xelas bûna xwe di Serokatî de dît. Min li wê derê dît ku êdî kes nikare min qirêj bike. Serokatî di wir de em yek yek rakirin û ji me pirs kir: "Hûn jinên ciwan çima pir tevli dibin û bi mi ve tîrê girêdan, we ez nedîtime jî hûn çima ji min hez dikin." Me hemûyan jî got; "Em xelasbûyîna xwe di we de dibînin Serokê min." Ji ber ku Serokatî kesayeteke

xwe çêkiriye, xwe ava kiriye; nehiştiye tu kes wî qirêj bike, dest biavêje rihê wî.

Carekê em hemû heval sekinîbûn, Serokatî li ser xwezayê diaxivî û ji me pirs dipirsîn. Hevalek wisa li ber çiçeka dimeşîya, çiçek jî li erdê belav bûbûn. Wê hevalê dîqat nekiribû û pêlê çiçekê kiribû, Serokatî hem bi me re diaxivî hem jî li wê hevalê temaşe dikir. Serokatî di carekê de qîr kir û got: “Heval, ew çiçek di bin lingê te de qîr dike, tu dengê wê nabihîzî? Ew jî zindiyek e. Tu çima pêlê dike?” Bala min pir kişand. Serokatî got: “Ez dengê wê çiçekê, qîrkirina wê dibihîzim.” Serokatî ji ajalan re jî wisa nêzîk dibû, ji bo wê jî ajal jî ji Serokatî hez dikir û xwe nêzî Serokatî dikirin. Serokatî nas dikirin. Me jî xwarin didan wana lê ji me direviyan. Dîsa Serokatî li hemberî nirxa jî pir baldar nêzîk dibû. Rojekê ez û hevaleke jin xwarinpêj bûn. Ji bo na ku em zêde dernekevin derve du dolabê me hebûn. Çawa hat gel me dolaba qeşayê vekir û dît hûndirê dolabê tije tiştin, me jî îsot, firingî, xiyar hûr kiribûn, Serokatî li me mêzekir li dolabê mêze kir, li ser masê mêze kir pir teng bû û got: “Hûn çima malê partî ew qas pir didin şixûlandin, ew malê gel e, malê partiyê ye; malê PKK’ê ne behre tu wisa hemû bi hev re bikar bînî.” Bang li berpirsiyarê lojîstîkê kir û pê re axivî. Serokatî herî zêde keda xwe ji me re nîşan dida, bi me re mijûl dibû. Her tim li ser

pergalê bi me re nîqaş dikir. Pergal di me de çi kesayet derxistiye vedikir. Car caran em hemû kom dikirin û dahurandin çêdikir. Keseyatê me digirt dest. Em serê sibê zû radibûn û me spor dikir, Serok jî bi me re spor dikir. Piştî Serokatî li ser jin perwerde didan û ji me her yekê re jî cuda cuda pirs dipirsîn, nezîkatiya wî ji bo me her yekê cuda bû. Li gorî kesayetê me nêzîk dibû û li gorî pêwîstiyê me perwerde didan. Li seknê me dinêrî û mudaxale dikir. Wekî mînak em xwar bisekinyana an jî serê me li ber me bûna, dahurandin dikir. Çi bûye sedem ku em serê xwe daynin, kê wisa kiriye, çima em hîn jî serê xwe datînin hemû ji me re vedikir. Serokatî digot: “Hûn gere wek heyvê bin, hûn li heyvê binêrin hûnê min bibînin, ez jî dema li heyvê mêze dikim we dibînim. Ji bo ku ez bigihîjim we, min xwe wekî heyvê paqij kir û xwe ji nûve çêkir, pêwîstê hûn jî xwe wekî heyvê paqij bikin û xwe ji nûve çê bikin.” Min destpêkê pir zêde fêhm nedikir ji ber ku emrê min jî biçûk bû. Her ku ez di nava partî de dimînim, gotinê Serokatî ji bo min zêdetir bi wate dibin. Her gotinekê Rêber Apo hêjayê romanekê ye, hejayê jiyanê ye. Ez carek din bêm dinê an jî sed carê din bêm dinê ez her dixwazim bi fikr û ramanê Serokatî jiyan bikim û ji wiya jî qet ne poşman im. Niha jî ez her tim li heyvê mêze dikim û ez bawer dikim ku Serokatî ji di heyvê de her tim me hemû jinan dibîne.

HÛNER PÊDIVIYA JIYANÊ YE

RUKEN GABAR

Rêber APO hûnerê wek pêdiviyêke giyanê şirove dike. Hûner di esasê xwe de amûreke ku mirov karibe pê giyan an jî cewherê xwe îfade bikin. Di zaroktiya xwe de min dest bi çêkirina wêne kir. Ez li Elmanya mezin bûm. Di eslê xwe de jî ji Elmanyayê me lê derveyî bajaran, li gundekî mezin bûm. Bawerim di nav xwezayê de çawaniya çand û hûner zêdetir li pêş dikevin û xurt dibin. Pergala kapîtalîst her tim di nav hewldayîna de ye ku berhemên civakî angî çand û hûnerê dagir û tune bike. Eger hûner tune be, mirov di hundirê xwe de, di xeyalê xwe de ziwa dibe. Ez çêkirina wêne wek parastineke cewherî li hemberî sîstema kapîtalîst dinirxînim. Çima bi taybet wêne? Angî çima wêne evqas girînge ji bo jinên ciwan?

Di nav sîstemê de 24 saetan li ser me bomberdûman tê kirin. Hin tişt ji wateya xwe tên derxistin. Ji bo vê jî mirov hin pirsan pirs dike. Xweşikbûn çi ye? Jin divê çawa be? Ji bi jiyaneke baş pêdiviyên me bi çi hene? Li dijî me şerê taybet tê meşandin. Hin rolên diyar

li ser jinê tê ferzkirin. Bi vî awayî yek tîp tê avakirin. Di bin evqas êrîşên şerê taybet de min her tim hîs kir êdî ez nikarim nefes bigrim, jiyana min wek di nava qefesekê de bû; aliyê fikr û hest de qalib çêbûbûn. Wek jin em di hundirê xwe de hatin dagirkirin, di milê giyan de em biyanîyê xwe bûn. Dema ez wêne xêz dikim dizanim ku li hemberî dagirkeriyê têdikoşim. Qalibên di mêjî de hatine avakirin bû sedem ku çavên me kor bibin; em li gorî pergalê bi pêşdarazî û mêzekirineke kategorîk re derdora xwe mêze bikin, li gorî vê jî rastiya jiyane ji bîr bikin. Ez bi xêzkirina wêneyan ve dikarim van qaliban bişkînim, bi mêzekirineke xwerû û paqij ji jiyana û xwezayê re zêdetir wate bidim. Bêguman ji bo ku mirov karibe rûyên mirovan xêz bike pêwîste fikrê mirov di bin bandora qanûnên xweşikbûyîna yên pergalê werin rizgarkirin. Qalibên mêjiyê me de yên derbarê laşê mirov tenê me dixapînin. Eger em ji fikrê kapîtlîzmê xwe xilas bikin û bi çavê rastiye mêze bikin em dikarin rastiye bibînin û cewherê mirov zêdetir biwate bibe.

Hûner ne zanist e: Di hûnerê de ya girîng hestên mirov bi xwe ne. Pergala desthilatdar ya ku di nava xwe de her qeyran û alozî jiyan dike hîştîye ku jinên ciwan ji hestên xwe dûr bikevin. Rastî jî mirov dipirse: Kîjan hest aîde min e û kîjan elimandin û bandora pergale ye? Ev tevlihevî piranî di me de dimîne, dernakeve derve. Em bêdeng dimînin, xwe bi xwe difetisînin heya ku ev rewş ber bi teqîneke mezin ve diçe. Encamê de hestiyarbûneke bêşekil derdikeve holê ku me lawaz û bêçare dike. Li hemberê vê xêzkirina wêne min bihêz dike. Dema ez wêne xêzdikim ez hîs dikim ku ez hestên xwe şênber dikim; xwe îfade dikim û heman demê de nas dikim. Bi vî awayî tenêti jî namîne, parvekirin pêş dikeve. Wê demê ez dikarim kêliyên ku ez wêne xêz dikim wekî kêliyên azadiyê pêname bikim.

Hûner afirînêrî dixwaze. Gelo hûn difikirin dema hûn zarok bûn xewn û xeyalê we çawa çêbûn? Bi çêkirina wêneyan ve xewn û xeyalên min ji nû ve zindî bûn, gaveke ber bi şikandina zincîrên pergale bû. Piştî hatina min ya çiyayên azad ên Kurdistanê min nû fêmkir ku ji bo pêşxistina şoreşê xwediyê cihekî pir girîng e. Li Elmanya bi çand û hûnerê re mijûlbûyîn zêdetir ji bo xwe parastinê bû. Lê li çiyayên azad ên Kurdistanê de ev dibe rêbazekî têkoşînê. Di bin şerê taybet ya pergala kapîtalîst de civaka Elman ji maneviyata xwe dûr dikeve, di warê hêst de wundabûyînekê jiyan dike. Ji ber vê min tim hewl da mirovbûyîna xwe bi maneviyatê biparêzim. Li çiyayên Kurdistanê jiyan û maneviyat heye. Jiyan me di van çiyayan de pir zelal e; hevaltî û bihevrebûyîn pir paqij û xwerû ye. Ji ber vê niha dibînim bi her gaveke di ser van çiyayan de wêne hîn xweşîktir dibin; derdora xwe hîn zelaltir dibînim, sînorên di mêjiyan de tîlweşandin, rastî û heqîqet derdikeve holê.

Şehîd Xelîl Dax dema hate çiya hewl da bi qameraya xwe her kêlî, her çîrok û her hevalekî ji dîrokê re bihêle. Ji bo rastiya me ya di nava jiyan û şer

de bide naskirin û fêmkirin tim dixwest hemû cîhanê de vê maneviyatê belav bike.

Tenê bi gotina em nikarin xweşikbûyîna çiya îfade bikin. Bi giştî hemû hûner, bi taybet jî wêne ji bo min xwedî wateyek pir kûr e. Çiqasî ez hez dikim evqas wêne xweşîktir û rastir dibe; hest, giyan, fikr û raman di laş de yek dibe. Dema ez wêneyê Rêber APO çêdikim girêdanbûyînek cudatir derdikeve holê. Fikr û felsefeya Rêber APO ji bo me wek Tevera Azadiyê û heman demê de ji bo hemû cîhanê tê çî wateyê bi vê şewazê ve zelal dibe. Dikarim hemûyan parve bikim ji em bibin parçeyekê azadiya Kurdistan û hemû gelên bindest.

**"Jiyanê estetîze kirin, bêhtirin
xweşik kirin peywira hûnerê ye.
Bi hûnerê re jî şoreş
pir tê pêşxistin."
Rêber APO**

yok; dili var konuşmıyor, kulağı var duymuyor, gözü var görmüyor” diyerek yönünü kadının doğuşuna verdi. Kadının doğuşuyla dev gibi 5000 bin yıllık erkek dünyası Önderliğin karşısına dikilerek Önderliği durdurmaya çalıştıysa da Önderlik “erkeği öldürmek temel felsefemdir” diyerek erkek dünyasına; zihnine, anlayışına, yaşam tarzına savaş açarak tek başına bu zorlu savaşın galibi oldu.

“Yol yolda yürüyenlerindir” anlayışıyla ve yol felsefesiyle yoldaş edinme savaşını verdi. Bu savaşta sahte yoldaşlığı kabul etmediği gibi çok güçlü yoldaşlık bağları da geliştirip bu savaşı, yola ve yolculara ilke kazandırma yürüyüşü haline getirdi. Önderliğin bu çabasına yürekten katılanlar oldu. Kuşkusuz Önderliğe katılanların başını kahraman kadınlar çekiyordu. Çünkü kadının Önder APO ile bağı yürek ve akıl bağıdır. Nitekim Amed zindanlarında bu sesi en güçlü duyanlardan biri de Şehîd Sara arkadaştı. Yine Amed surlarında yaratılan bu özgürlük ilkelerini korumak ve sahiplenmek için bedenini değerlere kalkan yaparak ateş topuna dönüştüren öncü Şehîdimiz Zekiye Alkan, Önderliğimize en doğru katılanlardandı. Önderlikle tanrıça düzeyinde bağ kuran, yolun tüm kanunlarını kendi ruhuna ve beynine işleyerek kendinin bu yolun inançlı ve bağlı bir yolcusu haline getiren Özgürlük Tanrıçası Zilan arkadaş da her hücrelerini intikam bombasına dönüştürerek ‘96 yılında erkek dünyasında patlatmıştır. Aynı kararlılıkla özgürlüğü kendilerine ilke edinen ve tüm maddi dünya nimetlerine arkasını dönerek manevi abide haline gelen Ronahî ve Bêrîvan arkadaşlar, Almanya’da Newroz yasağına karşı tutum alarak bedenlerine ateşe dönüştürdüler. Sema YÜCE arkadaş da erkek zindanlarında sahte önderlik dayatmalarına karşı gür bir sesle “gökyüzünde iki güneş olmadığına göre yer yüzündede iki önderlik olmaz” deyip kendini ilke kadını haline getirdiğinde, genini Dêrsim direnişinden

GERÇEK YOLU BULANLAR

KURDISTAN HEFTANIN

Önderlikle kadının arasındaki bağ çocukla ananın arasındaki bağ gibidir. Parti Önderliği “çocukluk hayalime ihanet etmedim” derken çocukluk ve oyun arkadaşı olan Elif’in küçük yaşta evlenmesini kabul etmeyip buna dayanarak kadın kurtuluş yolu olan devrime yöneldi; çözümü devrimde buldu ve tüm ömrünü devrime adadı. Önderlik ilk toplumsallığını örerken “devrim kadınsız olmaz ama var olan kadınla da yaşam olmaz” diyerek tüm enerjisini kadının doğuşuna verdi. “Kadının adı var kendisi

alan, Önderliğin felsefesini kendine yol haritası belirleyen Bêrîtan arkadaş, kendini Lolan'ın kayalıklarından atarak teslimiyete tavır koyup Önderlikle yoldaşlık bağına ortaya koymuştur. Yani özgür kadın mimarı olan Rêber APO'ya kadınlar, kendini yaratma eylemi ile cevap vermişlerdir. Kadının adı da, kendisi de var olmuştur. Önderlik çabalarıyla kadın; artık gören, duyan, konuşan bir varlık haline gelmiştir. Önderliğin bu çabalarının sistemleşmesi, kurumlaşması, süreklileşmesi için yeni bir oluşuma gidilmiştir. Özgür kadın, YAJK adı etrafında kurumlaşmıştır. Ve YAJK; Önderlikle kadın arasındaki bağı, erkeklikten, erkek zihniyetinden kopmanın, Önderliğe katılmaya gelen kadınların kendini bulmaya, kendinin olmaya kendisi için savaşmanın yegane yeri ve mevzisi haline gelmişti artık. Kadınlar için bu; yeni bir yaşam, yeni bir topluluk, yeni bir doğuştan. Önderliğin ışığında tüm kadınlar kendi sahsında, kendi cinsiyetle bir buluşma yoluna girmiştir. Bu yolculuğun hırsları, heyecanı, mutluluğu bambaşkaydı. Kadınlar olarak bu heyecanla bazen hata da yapmıyor değildik. Çünkü beş bin yıllık ölü toprağı Önderlik tarafından üstümüzden kaldırılmıştı. İlk defa gözümüz güneşi görmüş; ruhumuz toprağı hisetmişti. Kulağımız doğanın tüm melodisini duymuş, duyduğumuz cıvı cıvı olmuş cenetimsi bir hayatı yaşıyorduk. Böylesi bir güzelliği tatmanın heyecanı ile kim bizi tutabilirdi. Bu heyecanı formakoyma adına Parti Önderliği '97 baharında hepimizi büyük cihaz başına çağırdı ve tüm kadınlara seslenerek "YAJK; kadını koruma derneği değildir, bir özgürlük çatısıdır. YAJK'lı kadınlar olarak

rolünüzü iyi oynamasınız YAZK'ı kuracağım" deyip bizi hayatın gerçeğine çekmeye çalıştı. O zaman 93 baharında kullandığı bir cümle aklımda canlandı. "Kadın ordusu hayalim güzelliğidir" deyip bizde hamle ruhu yaratmıştı.

Biz kadınlar olarak beş bin yıllık kölelik zincirinden yeni kurtulmuş, adına özgür yaşam dediğimiz cenette yaşıyor ve gelen tehlikeden habersizdik. Önderlik ise bizi kurtarma, koruma arayışı içine girmiş; gecesini gündüzüne katıp bir çözüm bulmaya çalışarak durmadan risk üzerine risk alarak Asya'dan Balkanlar'a kadar çalmadığı dost kapısı kalmamıştı. Ama tüm dostluk adına kapısını açanlar bireysel çıkarları ve lanetli hesapları uğruna dostluğa ihanet etmiş, soylu Güneşimizi satmışlardı. Ecevit radyodan Önderliğin yakalandığını bildirdiğinde biz, adeta şok yaşayarak bir imkansızlığı bildirdiğini sandık. Ecevit bile bunu söylerken sesinin titremesine mani olamamıştı. Tek dayanağımız Önderlikti ve O da bir esaret durumuyla karşı karşıyaydı. Kadın Hareketi; bir isyan havasında yaşamını devam ettirmeye, örgütlemeye, süreklilik kazanmaya çalıştı. Ama bizim yerimize daha çok Önderlik emek verdi ve halen de veriyor. Peki biz üstümüze düşeni ne kadar yapıyoruz? Elbette tüm kadınlar olarak kendimize sormamız gereken bir sorudur bu. Çünkü biz bir ruh birliği, düşünce birliği ve ilke birliği içerisindeyiz. Yol ve yolcu felsefesini düşünmek bile yol haritamızı bize yeterince açıklamaktadır. Özgürlük kendi farkına varmaksa ve devrimcilik de ana cevap olmaksızın anın emrini yerine getirmek, biz kadınların sorumluluğudur.

“Devrim kadınsız olmaz ama var olan kadınla da yaşam olmaz”

SÖZDE ÖZERK KURUMLAR, ASLINDA ASİMİLASYON MERKEZLERİ - I

DESTÎNA MARÎNOS

Başıktan da anlaşıldığı üzere Türkiye'deki eğitim sisteminden bahsediyoruz. Gelin hep beraber inceleyelim.

Hepimizin üniversite okumak, o mekanlarda bulunmak, öğrenci ortamlarında özgürce düşünmek, fikirlerini dile getirmek; bilimsel-akademik bir birikim elde etme ve bununla birlikte bağımsız bir gelecek inşa etme hayalleri olmuştur. Şimdi genç kadınlar açısından da aile baskısından kurtulma ve bu sistemde önündeki tek seçenek olan okuyup kariyer sahibi olma hayali ona bu umudu vermektedir. Gençliğin ve genç kadınların bu tür hayallerinin olması normaldir çünkü üniversitelerin böyle mekanlar olması gerekir. Beklentimiz de bu temelde olmuştur.

Ama gel gör ki bahsettiğimiz bu hayallerin hiçbirini var olan ulus devletçi sistemler üzerinde inşa etmemiz mümkün değildir. Neden mi?

Literatürde hepimizin bildiği gibi üniversiteler özgün-özerk kurumlar olarak geçer. Yani bu mekanların kendi kendilerini yürütme ve yönetme organları vardır. Bu kendini yönetmek ve özgür düşüncenin gelişmesi için olumlu bir durumdur. Ama asıl sorun söylenenin ne kadar doğru olduğu dolayısıyla bu organlarda görev alan kişilerin beslendikleri ideolojidir. Yani erkek egemenlikçi ulus-devlet ideolojisi. Bir kere ulus devlet ideolojisinde özgünlük ve özerklik diye birşey yoktur. Her şey doğrudan devlete ve iktidar sistemine bağlıdır. Yani tüm kurumların varlık amacı devlet çıkarlarıdır. Ekonomik, sosyolojik, politik, sanatsal, akademik vb. anlamdaki her kurum ve kuruluş devlet

çıkarlarına hizmet etmek zorundadır. Yani gerçekten de üniversitelerin aydın bir gençlik ile aydın bir gelecek yaratma çabası tabi ki yoktur. Ya da bu sistemin genç kadınların kariyer sahibi olup ekonomik bağımsızlığı sayesinde özgür bir yaşam inşa etme gibi bir amacı ve uğraşı yoktur. Tam tersi aydınlanmış bilinçli genç kadınlar devlet çıkarlarına terstir. Aydın gençlik demek aydın toplum demek, aydın toplum demek aydın bir gelecek demek. Ha aydın derken günümüzün içi boş aydınlarından söz etmiyoruz. Aydın sadece teorisyen değil toplumsal her soruna duyarlı ve bu sorunun çözüm gücü olabilir. Dikkatli bakınca hangi devlet ideolojisi böyle bir toplum ister? İstemediği için de bu kesimin yetiştiği mekanları kaderine terk edemez! Ederse kendi varlığı tehlikeye girer. Varlığını koruması için de özgür düşüncenin gelişiminin önünü mutlaka alması ve bu gelişimi engellemesi gerekir.

Bu yüzden de daha ilkokuldan başlayarak yetiştirdikleri; itaat eden, sorgulamayan, bireyci, rekabetçi, cinsiyetçi öğrenci karakterini üniversite ortamında şahlandırır. Tabi Kürdistan'da buna asimilasyon ve yozlaştırma politikaları da eklenince ortaya ucube bir karakter çıkar. Yani daha çocukluğunda bu ideoloji ile büyüyen bir nesil, üniversite ortamında bilimsel-akademik eğitim alsa bile bununla ne kadar aydınlanabilir? Tam tersi bu karakterde bir genç, eğer öz değerlerine sahip çıkmazsa üniversite ortamında hem kapitalist modernitenin liberal özgürlük anlayışıyla yozlaşmaya aşırı meyilli hem de daha çocuklukta oluşan sorgulamayan, itaat eden, bireyci ve cinsiyetçi karakteriyle tam bir toplum kırım aracına dönüşür. İşte üniversite kurumunun amaçladığı da gençler ve genç

kadınlar şahsında böyle bir toplum, böyle bir gelecek inşa etmektir. Çünkü gençliğin temel özellikleri devlet ideolojisine karşıdır. Sorgulayıcı, itaat etmeyen, bireysel kaygılardan ziyade toplumsal kaygıları ön planda olan özelliklere sahiptir. Tabi sürekli ulus-devlet ideolojisinin bombardımanına maruz kaldığı için bu özünden uzaklaşmakta ve bu ideolojiye hizmet edecek pozisyona gelmektedir. Bu durum Kürdistan'da daha derinlikli işlenmekte ve devreye faşizm de girmektedir. Faşizm; farklılıkları olan muhalif her kimliğe, doğaya, tarihe, bilime düşmandır. Bu düşmanlığını kimi zaman incelikle yürütürken kimi zaman da fiziki saldırılarla pratiğe geçirmektedir.

Devletlerin oluşum aşamasında her zaman demokratik bir sistem olması esas alınır ama uyguladıkları tamamen çarpıtılmış ve anlamından soyutlanmış bir demokrasidir. Örneğin Türkiye'de eğitim sisteminin de demokratik olduğu vurgulanır. Fakat bunun için çok uzun değerlendirmelere gerek yoktur, eğitimin anadilde olmayışı faşizmin dozunu anlatmaya yeterdir. Anadilde konuşmak ve eğitim görmek her toplumun, her bireyin en doğal hakkıyken bugün Kürdistan'da bu hakkın savunulması bile suç sayılmaktadır. Böyle bir ortamda demokrasinin D'sinden bile bahsedilemez. Tabi bunlardan söz ederken tarihin iki yönlü ilerleyen gerçekliğini

görmezden gelemeyiz. Yani egemenlerin sömürü ve baskı düzenine karşı tarih boyunca direnenler hep olmuştur. Egemenlerin üniversiteler aracılığıyla yaratmak istedikleri yozlaştırılmış, kimliksizleştirilmiş, itaatkar gençlik profiline karşı üniversitelerde tüm topluma dayatılan bu baskı ve sömürü düzenine karşı başkaldıran ve üniversite kampüslerini bir direniş alanına çeviren örnekler de boldur.

Gençliği üniversite kampüslerine sıkıştırarak toplumdan koparıp duyarsız bir nesil yetiştirmeye çalışırken en güçlü itirazın bu mekanlardan çıkabileceği göz önüne alınmamıştır. Tarihte üniversite gençliği denilince kuşkusuz akla 68 devrimci gençlik kuşağı gelmektedir. Emperyalizmin dünyanın dört bir yanına yayılan rant ve talan düzeni, dönemin gençlik kuşağının barikatlarına çarptıktan sonra böyle bir direniş beklemediklerinin itirafıyla sonuçlanmıştır. Türkiye'de de dönemin devrimci gençlik önderleri Deniz GEZMİŞ ve yoldaşları üniversite kampüslerinden başlayarak Türkiye'nin dört bir yanında savaş filolarına geri adım attırmış ve tarihe isimlerini yazdırmıştır. Hemen sonrasında Denizlerin mirasına sahip çıkıp aynı zamanda "Kürdistan sömürgeci" teziyle yola çıkan Önder Apo ve O'nu takip eden Kemal Pir, Haki Karer, Mazlum Doğan M. Hayri Durmuş yoldaşlar, milyonlara ulaşacak bir gençlik hareketinin ilk tohumlarını bu üniversite kampüslerinde yeşerttiler. Kürdün tam da yenilgiyi ve kaybetmeyi kabullenmeye başladığı, adının bile anılmaktan korkulan bir varlığa dönüştüğü böylesi bir süreçte yeniden umutları yeşerten bir grup talebenin her gün çoğalarak adını tüm dünyaya duyurması; sömürgeci faşist zihniyete büyük darbe vurmuş, adeta faşizmin korkulu rüyası olmuştur. Bugün de Önder Apo'nun fikirleri ve demokratik ulus paradigması Kürdistan ve Ortadoğuyu aşip tüm dünyada üçüncü bir yolun mümkün olduğunu kanıtlamıştır. Kuşkusuz zindan koşullarında ağır tecrit ve işkence rejimine karşı özgür düşüncenin direnişi kazanmıştır.

Sonuç olarak çocukluk yıllarında başlayan sorgulamaların üniversite kampüslerinden taşıp dünyaya yayılması bir grup talebenin aslında neler yapabileceğinin en büyük kanıtıdır. Yine tüm dünyada şok etkisi yaratan kadın kurtuluş ideolojisini geliştirip biz genç kadınlara bugün özgürlük için mücadele etme, bunun için savaşıma bilinci kazandıran Önder Apo aynı zamanda özgür kadın, özgür toplum tezine en çok inandığımız bu günlerin büyük mimarıdır. Fakat Önder Apo bugün faşizmin zindanlarında ağır tecrit altında tutulmakta, dışarıyla bütün iletişimi kesilmiş durumdadır. Bu tecritin özelde devrimci üniversite gençliği ve genç kadınlar açısından anlamını iyi okumak gerekir. Bir grup talebenin yapabileceklerinin en somut pratiği olan PKK gerçekliği, bugün faşizmin en çok korktuğu alanlardan birinin de üniversite gençliği ve kadın kimliğinden de ötürü genç kadınlar olması, üniversite kampüslerini karakollara çevirmesine, fuhuş ve uyuşturucu merkezleri haline getirmesine, aşk ve sevgi adı altında genç kadınları düşkünlüğe sürüklemesine ve en ufak bir muhalefette hemen okuldan atmakla ya da bursunu kesmekle tehdit edip gelecek kaygısı yaşatarak pasifize etmesine sebep olmaktadır. Genç kadınlar hem gençlik kimlikleri ile hem de kadın kimliği ile ilk önce ortadan kaldırılacak kimlik olmakta ve aileden başlayıp toplumsal her alanda sürekli bir baskı cenderesinde tutulmaktadır. Peki böyle bir sistemde hangi gelecekte söz ediyoruz, olmayan bir

geleceğin hangi kaygısını taşıyoruz? Bugün yaşanan derin toplumsal krizlerden kaynaklı en çok da üniversite öğrencileri intihar etmekte, psikolojik sorunlar yaşamaktadır. Çünkü gençlere hiçbir mücadele alanı bırakılmamakta, nefessiz bırakılarak teslim alınmaya çalışılmaktadır. Bu durumda tekrar başa dönecek olursak bu gençler açısından yaşamın tecrit edilmesi değil midir? Önder Apo'yu ve özgür düşüncüyü tecrit ederken tam olarak bu amaçlanmaktadır. Dolayısıyla üniversite kampüslerinde, Kürdistanın tüm sokaklarında hatta evlerimizin içinde bile yaşadığımız tüm baskı ve sömürünün Önder Apo'nun üzerindeki tecritle birebir bağı olduğunu iyi görmek ve bu tecriti kırmadan, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamadan bizlerin de gittikçe yaratılmak istenen ucube bir toplum kırım aracına dönüşeceğimizi iyi bilmek gerekiyor. Bunun için bu mücadelenin filizlendiği üniversite kampüslerinden başlayarak tüm Kürdistan ve Türkiye'ye oradan da dünyaya, 68 Kuşağının ruhu ve ADYÖD gençliğinin bilinci ve inancıyla amansız bir mücadeleye koşmak gerekiyor. Bunun için Önderliğimizin üzerindeki tecriti doğru okumak, hissetmek ve bunu en büyük mücadele gerekçesi haline getirmek en büyük görev ve sorumluluk olmaktadır. Özelde genç kadınlar açısından bugünkü erkek egemen sistemde özgürlük dışında bir şans yoktur ve bu özgürlük de ancak ve ancak Önder Apo'nun yarattığı Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma ile sağlanabilir. Bunun dışında yaşam adına hiçbir şey kalmamıştır. Ya özgürlük adına yaman bir mücadele ya da kölece bir yaşam! Bu bizim şiarımız olmalıdır. Tercihimizi özgürlük mücadelesinden yana yapmazsak kölece yaşamak mecburiyetinde kalırız ki bu da ölüm demektir.

Devamı Gelecek Sayıda Sizlerle...

GERİLLALARA SORDUK

Önderlik Diyince Ne Hissediyorsunuz?

Önderlik en çok yenilik, yenilenme; doğuş, diriliş kavramlarıyla ifade edilebilir. Aynı zamanda bu kavramların sürekliliği bir Önderlik tarzı olduğu gibi bunların Önderlik kişiliğindde an be an yaşanması Önderliği tanımlamam için ilk aklıma gelen kavramlar oluyor. Yani benim için Önderlik; kendini hep yeniden var etmektir.

**AVESTA
STÊRK**

**ARJİN
CÎHAN**

Önderliği ilahi kavramlarla tanımlamak O'nu soyutlaştırır. Fakat artık ölü diye tanımlanan bir halkın ve yok syılan kadın kimliğinin yeniden yaratılması ve diriltilmesi Önderlik sayesinde olduğu için ben Önderliği Dicle ve Fırat'ın, dağ çocuklarının mucizesi olarak tanımlayabilirim.

Benim için Önderlik özgürlükle bütünleşmenin en güzel ve en kutsal adı oluyor. Dolayısıyla bu bütünleşmeye en büyük pencereden yani evrenden bakmak gerekiyor. Önderlik evrenin amacının 'özgürlük' olduğunu belirttiğine göre ben de "Önderlik evrenin amacının bedenleşmiş halidir" diyorum.

**ZILAN
JIYAN**

**BÊRÎTAN
BOTAN**

Önderlik yalnız Kürtler için değil tüm dünya halkları için özgürlük önderi konumundadır. Önderlik halklara özgürlük vadediyor, onları özgürlüğe davet ediyor. Bu yüzden benim için Önderlik tüm ezilmiş toplumların kurtuluş ve özgürlük müjdecisidir.

Önderik benim için yaşam kaynağıdır. Özgürlüğün melodisini bulan el değmemiş topraktır. Mezopotamyanın bereketli topraklarından çıkıp, tarihi bugünde yaşayan tüm dünyaya ve evrene yeşerme umudu verendir.

**AZADÎ
ROJ**

ARJİN ROZERİN

TECRİD'E

KARŞI ONURLU DİRENİŞ

Kapitalist modernitenin insan hakları ve özgürlüğünü tehdit eden uygulamaları içinde cezaevi, bugüne kadar örgütlendirilmiş baskı araçlarının en şiddetlisi ve devletin faşizan yüzünü en net gösterdiği alanlardan biri oldu. Fransız düşünür Michel Foucault, “uygar toplumların cezası” olarak tanımladığı bu mekanizmayı, “Bireyleri, bedenleri üzerinde yürütülecek ayrıntılı çalışmalarla uysal ve yararlı kılacak bir cihazın genel biçimi, bir kurumu” olarak ifade ediyor. Bireyin iradesini kırıp sistemin dışlisi haline getirmeyi amaçlayan bu mekanizmanın ilk olarak 16.yüzyılda kapitalizmin geliştiği dönem ve buna beşiklik eden Hollanda’da kurulması bir tesadüf değil. Devlet çıkarını kollayan hapisaneler, zamanla insan aklını zorlayan şiddet biçimleriyle işkence laboratuvarlarına dönüştürüldü. “Adalet” adına uygulanan bu şiddetten en büyük payı siyasi tutsaklar aldı.

Günümüzde isim, biçim ve yöntemleri değişmiş olsa da işlevi hiç değişmedi. Baskı ve zor döneme, yasaya uyarlanarak sürekli derinleştirildi. 21. yüzyılda sistemin “çağdaşlık” maskesiyle birlikte sıkça telafuz ettiği “demokrasi”, “insan hakları”, “özgürlük” söylemleri bu faşizan yüzü gizleme amacıyla kullanılıyor. İlk hapisaneleri kurma “onuruna” sahip Avrupa, bugün AİHM, AK, CPT gibi kurumlarıyla ceza, cezaevi ve uygulamalarının standartlarını da belirliyor. Türkiye’de ise hapisaneler öncelikle “Kürt” ve “sol” kimlikli tutsakların rehin alındığı etnik bir yapıya sahip. Bu nedenle Kürtler için tam da “ölümden beter

etme” olarak tanımlanabilecek, ağır tecrit ve işkence yöntemlerinin devreye konulduğu, düşmanın insanlığını askıya alıp vahşetini, kinini kustuğu bir alan olmayı sürdürüyor.

Rêber Apo’nun 15 Şubat 1999’da uluslararası komplo ardından esir tutulduğu İmralı F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Cezaevi’nde ise belirtilen bu uygulamalar en ağır biçimiyle yürütülüyor. İmralı, 24 yıldır mutlak tecrit, ağırlaştırılmış müebbet gibi daha şiddetli uygulamaların olduğu bir cezaevi. Terim olarak izolasyon, her şeyden uzaklaştırma, hiçleştirme olarak da tanımlanan tecrit, politik uygulamaların sonucu olarak bireyin toplumdan, dış dünyadan kopararak soyutlanması, kültürel, sosyal, ekonomik olarak yalnızlaştırılmasını ifade ediyor. Ağırlaştırılmış müebbet ise bir hükümlüye yönelik yaşamı boyunca uygulanan, infaz koşullarının ağırlaştırıldığı, hücre hayatı yaşatılan bir cezalandırma biçimi olarak uygulanıyor.

Rêber Apo’ya yönelik tecrit, ilk olarak izole olduğu için tercih edilen İmralı Adası’na gönderilmesiyle başladı. Tecridin ikinci etabı ise Rêber Apo’nun bir cam hücrede mahkeme salonuna çıkarılması oldu. Bunun devamı olarak, 10 yıl 9 ay boyunca İmralı’da tek başına bırakılarak, hiçbir tutuklu getirilmedi. 2005 yılında AİHM’in aldığı yeniden yargılanması kararı uygulanmadı. Yine anayasal bir hak olan, mesai saatleri içerisinde tutuklunun avukatları ve ailesiyle olan görüşmeleri engellendi. Bunun yasalara uygun olarak gerçekleşmesi

halinde 24 yıl için avukatlar toplam 5 yıla tekabül eden bir görüşme süresi yetkisine sahip iken bu hak fiili olarak yok sayılıp, haftada bir gün ve bir saatle sınırlandırıldı. 2002 yılından itibaren bu görüşmeler de “koster bozuk”, “hava muhalefeti”, “disiplin cezası” gibi sudan bahanelerle engellenerek tecrit içinde tecrit uygulandı. 1999’dan 2023 yılı Haziran ayının ilk haftasına kadar toplam 2 bin 83 avukat görüş başvurusu yapıldı. Bu başvuruların 1642’si reddedildi. Avukatların son 10 yılda müvekkilleriyle yapması gereken görüşme haklarından sadece %1’i gerçekleşti. İzin verilen görüşmeler ise pol itik nedenlerle yapıldı. Kasım 2018 yılında başlatılan açlık grevlerinin etkisiyle İmralı’ya gidebilen avukatlar, müvekkilleriyle son olarak 7 Ağustos 2019’da görüşebildi. 25 Mart 2021’de ailesiyle yaptığı 4,5 dakikalık ve kesintili telefon görüşmesinden bu yana 2 buçuk yıldır, Rêber Apo’dan hiçbir haber alınamıyor.

Rêber Apo’ya yönelik komploda olduğu gibi, mutlak tecrit politikası da uluslararası onayla yürütülüyor. İmralı’ya özel olarak çıkarılan yasalar Avrupa onayı ve teşvikiyle devreye konuldu. İdam cezasını kaldırdığının propagandasını yapan Türk devleti, “ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası” adıyla idamın zamana yayılmış biçimini uyguluyor. Bu ceza gerekçesiyle mutlak tecride yasal kılıf uydurulmuş olsa da, şu an bunlar da yerine getirilmiyor. İmralı’daki mutlak tecrit, haber alma, iletişim hakkının engellenmesi, keyfi disiplin cezaları, hücre cezaları, ölüm tehdidi içerikli mektuplar gibi psikolojik işkence yöntemleriyle her geçen gün şiddetleniyor.

Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının ömür boyu olmasını bir işkence yöntemi olarak kabul eden Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nde bunun umut hakkı ihlali olduğu vurgulanarak, kaldırılması isteniyor. Buna rağmen Avrupa, Türkiye’nin tüm ihlallerine de seyirci kalarak, bugüne kadar olduğu gibi tutsakları sömürgecinin, soykırımcının insafına terk ediyor. 20-29 Eylül 2022 tarihinde İmralı’yı ziyaret eden CPT heyeti, gözlemlerine ilişkin hazırladığı raporu açıklamayıp, Türk

devlet yetkililerine teslim ederek, bunu kanıtladı. Türk devleti, İmralı’yı faşizan uygulamaları için pilot bölge olarak belirleyip tecridi normalleştirerek özel savaş zulmüyle adeta açık cezaevi haline getirdiği tüm yaşama yayıyor. AKP-MHP faşist iktidarının İmralı tecridine paralel olarak cezaevleri, halk ve gerillaya karşı devreye koyduğu şiddet politikaları bunu fazlasıyla kanıtlayacak veriye sahip. Tecrit ve imha saldırıları sadece Kürtlerin bedenine değil, diline, kültürüne, şarkısına, giysisine, ormanına, ağacına, yaylasına, dağına, taşına kadar her yerde devrede. Ve hak aramanın ilk mekanı olan sokaklara, kadınlara, annelere, okullardaki gençlere, iş yerlerine, ormanlara, tarlalara kadar yaşamın her alanına ve herkese uzanıyor. Mevcut haliyle zaten bir hukuk ülkesi olmayan Türkiye, olağanüstü bir hal olan bu hukuksuzluğun da olağanlaştığı, kanıksandığı bir yer haline geldi.

Fiziki kuşatma ve çürütme amacıyla uygulanan tecrit, çözümün, diyalogun engellenmesi, soykırım, imha ve inkardaki ısrarı ifade ediyor. Rêber Apo’yu sınırlama, halktan koparma, düşüncelerini kriminalize etme hedefleniyor. Fakat bu insanlık suçu olan tecrit karşısında 14 Temmuz ile sınanmış 40 yıllık bir zindan direnişi mirası da var. Rêber Apo tecride karşı direnişini şöyle ifade ediyor: “Cezaevi koşullarına dayanmamak yaşam gerekçeme aykırıdır. Çünkü o da uğruna savaşılan özgür yaşamın bir gereğidir. Her devrimci insan zindanda en imkansız, en olmaz, en zor koşullarda bile, ne olursa olsun onur savaşını vererek, mutlak anlamda onur savaşını kazanmalıdır. Bunun dışında bir alternatif yoktur. Ben de zindanda bulunan bir insan olarak, son tahlilde onur savaşçısıyım. Bu gerçekliğin bilincinde olunarak, bu hakikate göre zindanda yaşanmalıdır.” Bir Kürt ferdinin kendisini dışarda özgür sanarak yaşamasının büyük bir yanılgı ve kaybedilmiş, ihanete uğramış bir yaşam olduğunu vurgulayan Rêber Apo, “Ahlaklı ve onurlu bir Kürt için yaşam, kesinlikle günün yirmi dört saatinde varlık ve özgürlük savaşçısı olmakla mümkündür” diyerek, buna karşı mücadele rotasını belirliyor.

GENÇ KADIN KAMPI; “KENDİNDE SAKLI OLAN TANRIÇALARI BUL!”

JİNÊN CİWANÊN TÊKOŞER

Başurê Kurdistan'ın kadim direniş havası ve topraklarında jineoloji ile bilimin ilk sayfalarından başlayan yolculuk 7 genç kadın ile başladı. Her biri kendi yaş ve sınıf özelliklerini dışarda bırakarak geldiler... Yanlarına kadının merakını, duygularını, dilini ve bakışlarını aldılar. “İki kadın yan yana gelemmez, gelse de saç baş yolarlar” diyenlere inat “bu biz değiliz; jineoloji ile yanacak olan köleliğimizin, küllerinden doğacak olanlarız” dediler...

Saatler sonra bir şeyler olmuştu... Kadınlar üstündeki kara perdelerin aralandığını ve tarihin derinliklerindeki Lilit'in, Star'ın, Savuşka'nın, Adile Xan'ın, Viyan'ın, Zilan'ın aralanan perdenin içinden çıktığını gördüler. Ve bir ses... “Kadındaki tanrısal güzelliği, doğruluğu, iyiliği yakala ve onunla yaşa... (Önder APO) Kendinde saklı olan tanrıçaları bul” dedi ve arayış böyle başladı.

Bir harman yeri olan Jineoloji de buldular kendilerini ve aradıkları her şeyi. Kadına ait olan, kadınla olan ve kadınca olan her şeyi... Sihirli değnek değil, yaşama kadın eli değdi ve güzelleşti...

Başurê Kurdistan'da “Jineoloji Ciwan” çalışmaları kapsamında 7 genç kadının olduğu genç kadın kampı düzenlendi. Genç kadınlar 14 ila 26 yaş arasında olup öğrenci, emekçi ve çalışan kadınlardandı. Burada Jineoloji bakış açısı ile kendini tanıma, genç kadınların sorunları ve çözüm yöntemleri üzerine duruldu. Genç kadınların doğa içerisinde, kadın özgününde olan bir ortam da tarihte kendilerini aramaları, biyolojik olarak kendilerini tanıma, yaşadıkları sorunları tanımlama ve çözümleri üzerine seminer ve atölye çalışmaları ile ifade ettiler. Kamp içerisindeki çalışmalar şu şekilde;

Atölye Çalışmaları:

- Kadın Kimdir? Jineoloji'nin Önemi ve Amaçları nelerdir?
- Genç Kadın sorunları ve çözümleri nelerdir? Genç kadın çalışmaları ve özgün çalışma sistemi nedir?
- Genç kadın sorunlarına karşı Jineolojik bakış açısıyla mücadele yöntemleri
- Öz savunma üzerine fiziksel yakın koruma teknikleri

Seminer:

- Kadın sağlığı ve anatomisi üzerine

Yapılan faaliyetler:

- Kadın üzerine makale yazma
- Spor faaliyetleri (voleybol, yüzme, v.s)
- Zumba dansı
- Genel kültür bilgi yarışması
- Elma-Karanfil yapımı
- Önder APO'nun kadın üzerine çözümlemesi ve Şehit Berfin Rêbaz portresi izleme

NE OLMAK İSTİYORUZ? Nasıl Yaşamalı

WARŞİN SEKWAN

Değerli Yoldaşlar

Öncelikle hepimiz kendimize şu soruyu sorarak başlayalım: Üniversiteler günümüzde aydın insanların yetiştirildiği yerler midir? Bu kurumların; gençlerin bilim, sanat, kültür, felsefe gibi alanlar ile ufkunun açıldığı, topluma faydalı gelişmelerin olduğu yer olma noktasında sorgulamalar olmalıdır. Gençliğin en çok arayışı, sorgusu olduğu bir süreçte üniversitelerin ortaya çıkarmak istediklerine bakalım: Bakurê Kurdistan ve Türkiye'deki üniversitelerde amaç tamamen gençliğin kendi kimliğine ve toplumsal değerlerine yabancılaşmasıdır. Bu kurumlar TC faşizmine açıktan olmayacak şekilde hizmet edecek bireyler yaratarak öz irade ve öz düşünceyle hareket edebileceği özgür bir alan bırakmayarak tamamen teslimiyeti dayatmaktadır. Bilim, ilim yuvaları olarak adlandırılan ve neredeyse her ilçede açılan üniversiteler ve puan sıralaması önemsiz, her biri ticarethanelere dönüştürülen devlet kurumlarından aydın insanlar çıkabilir mi?

Özelde genç kadınların yaşam arayışlarından uzaklaştırılmalarına sebep olan halkalardan bir tanesi de üniversitelerdir. Genç kadınlar üniversitelere teşvik edilerek ekonomik, kültürel, bireysel özgürlüklerini ele alabileceklerine ve kendi ayakları üzerinde durmanın bu kurumdan geçtiğine inandırılmaktadır. Alternatif bulamayan genç

kadınlar ise bu yaşamı mecburiyet olarak görüyor ve yıllarca sınavlarla boğuşarak, okul ve dersane sarmalında bir yaşam sürdürüyorlar. Üniversitelerin konumlarının şehir merkezlerine uzak olmaları, yurtların kampüslerin içinde olması, yurda giriş-çıkış saatlerinin belirlenmesi, yurda-okula kimlik-parmak izi ile girilmesi, okullarda karakolların açılması, güvenlik görevlilerinin polisten farksız dolaşması, her fakülteye istihbaratçıların yerleştirilmesi ile üniversitelileri hem fiziksel hem psikolojik denetime alarak teslim almak için özel savaş politikaları uygulamaktadırlar.

Değerli Yoldaşlar

Bugünü anlamak için tarihi bilmek gerekir. Erkek egemen aklın yarattığı bu iktidarcı düzenin kodları tarihte gizlidir. Aynı şekilde bu tarihi bilmek, kadının direniş ve özgürlük tarihini de bilmektir. 5000 yıllık erkek-iktidar aklı ile neyi kast ettiğimiz iyi anlaşılmalıdır. 5000 yıl önce ne oldu? Gerçekleşen şey erkeğin, kadın emeğiyle yaratılan toplumsallığa saldırması ve kendi sistemini ve ideolojisini yaratmasıydı. Sistemi, devlet; ideolojisi, iktidar ve egemenlik oldu. Aynı zamanda bu kavramlar tanrı ile eşdeğer tutuldu. Bu tanrılar 'ziggurat' diye adlandırılan tapınaklardaydılar. Toplum bu tapınaklara değer veriyordu. Çünkü bunların toplum için, toplumun sorunları

için çözüm yeri olduğunu, kendini eğitime ve geliştirmenin yeri olduğunu düşünüyorlardı. Genç kadınlar da bu tapınakalara gelip kendini geliştirmek ve eğitmek istiyorlardı. Kurnaz erkek aklı ise buraya gelen genç kadınları 'musakattin' denilen genelevlerde fahişeleştirip köleleştirdiler. Sadece fiziksel anlamda bir kölelik değil; ruhi, akli bir kölelik de dayatarak kadını teslim almak istediler. Yani hedef, yaratılmak istenen toplumun zihni kodlarını genç kadınlara öğretmek sistemlerini kalıcılaştırmaktı. Günümüzde baktığımızda 5000 yıl önceki zigguratların, bugünün üniversiteleri olduğu gerçeğiyle yüzleşmiş olmaz mıyız?

Hepimiz büyük hayallerle yıllarca üniversite için çalışıyor, ömrümüzün 12 yılını sistemin eğitim kurumlarında geçiriyoruz. Özellikle biz genç kadınlar için bu sistemin sunduğu alternatifler bellidir. Ya okuyup kariyer sahibi olacağız ya da evlenip çocuk bakacağız. Bize alternatif diye sunduklarıyla aslında bizi sistem içinde eriterek kendi düzenlenmelerini sürdürmeyi amaçlamaktadırlar. Asıl yanılgıyı da üniversiteye yüklediğimiz anlamda yaşıyoruz. Biz genç kadınlar, üniversiteyi özgürlüğe giden yolda bir araç gibi ele alsak da erkek aklı bu devlet kurumlarında devlet aklıyla düşünen, devlet aklıyla yaşayan makul kadınlar yaratmayı amaçlamaktadırlar. Sümer rahiplerinin yaptıklarını bugün devlet yöneticileri, rektörler ve akademisyenler yapmaktadır. Her yıl bir tacizci, tecavüzcü

akademisyen haberi ile karşı karşıya kalıyoruz. Nasıl oluyor da bu bilim yuvaları birer tacizci yuvalarına dönüşüyor? Her genç kadının yıllarını verdiği, büyük anlam yüklediği bu kurumlar işte böyle erkek aklı ile içi boşaltılarak kendi ideolojik merkezleri haline getiriliyor. Bu yüzden her üniversiteli genç kadının bu konuda sorgulamalara gitmesi ve gerçekten bu kurumların hayallerindeki yaşama destek mi yoksa kendi özünü yabancı bir yaşam mı olduğunu anlaması gerekmektedir.

Değerli Yoldaşlar

Şüphesiz tarihi direnişlere şahitlik etmiş bir üniversite geçmişimiz olduğunu da unutmamalıyız. Üniversiteler özellikle AKP-MHP faşist ittifakıyla birlikte bu kadar cinsiyetçi ve bilimden uzak kurumlar haline geldi. Darbeyle birlikte kendi gibi düşünmeyen bütün akademisyenleri üniversitelerden uzaklaştırarak yerine ideolojik kuklalarını yerleştirdi. Bugün öyle bir aşamaya geldi ki hizbulkontranın günümüzdeki temsilcisi Hüda-Par liselerde, kampüslerde konferanslar yapmaktadır. Tarihsel olarak ele aldığımızda; öncesinde, neredeyse örgütsüz üniversite yoktu, her bir kampüs direnişe öncülük ediyordu. Şimdi de genç kadınlar öncülüğünde bir direniş zemini olsa da soykırımcı faşist sistemi yıkacak kadar güçlü örgütlülük yaratılmasını iktidar bütün gücüyle engellemektedir. Çünkü biliyor ki üniversiteler Kemallerin, Mazlumların, Beritanların ruhunun yaşadığı mekanlardır. Şehit Beritan hepimizin bildiği gibi İstanbul Üniversitesi'nde okuyan yurtsever bir genç kadındı. Özgürlük mücadelesine katılarak ruhunu teslim almaya çalışan sisteme karşı en büyük darbeyi gerillalaşarak vurdu. O sadece Özgürlük Mücadelesi'ne katılmadı aynı zamanda kadın özgürlük mücadelesinin çizgisi oldu. Şehit Beritan sisteme karşı başkaldırısını, teslimiyetçi ve ihanetçi unsurlara karşı da sonuna kadar mücadelesini sürdürdü. Kadını geri planda tutan, onun savaşabileceğine inanmayan erkek aklına karşı direnişte ısrar etti. Kürt kadınları tarihte hiçbir zaman düşmana teslim olmadılar, gerektiğinde

*En Büyük Eyleminiz
İdeolojinizi
Ve Felsefenizi
Gerçekleştirmenizdir*

ÖNDER APO

kendilerini uçurumlardan ya da köprülerden ve kalelerden attılar. Şehit Beritan'da bu direniş kültürünün devamı olarak, son mermisine kadar savaştı ve teslim olmayı reddederek kendini Xakurkê'nin dağlarında uçurumdan attı. Teslimiyetçi çizgiye karşı direniş çizgisini esas aldı. Şehadetinin 31. yılına girerken Şehit Beritan gerçekliği bugünkü mücadelemizin perspektifi olmalıdır ve bıraktığı mirasın hakikati yaşamsal kılınmalıdır.

Değerli Yoldaşlar

Düşmanın birçok özel savaş politikasını bugüne kadar teşhir ettik; saldırıların hedefinde asıl olarak biz genç kadınların olduğunu dile getirdik. Düşman düşmanlığını yapmaktadır. Peki biz ne yapıyoruz? 'Düşman kimdir, ne yapar' yeterince farkında mıyız? Kadın soykırımı üzerinden kendini sürdüren bu sisteme ne kadar tanıyoruz, ne kadar bu sisteme öfke duyup karşı koyuyoruz? Bunlar her bir üniversiteli genç kadının cevap vermesi gereken sorular olmaktadır. Neye karşı olduğumuzu bilmezsek nasıl mücadele edeceğimizi de bilemeyiz. Bu sadece kampüste değil, yaşamımızın her alanı için geçerli olmaktadır. Düşman; varlığını direnenlerin yokluğu üzerinden kurandır. Düşman halkların ve kadınların düşüncelerine, umuduna, yaşama olan inancına saldırandır. Düşman gençliği mücadelesiz ve eylemsiz bırakandır. Düşman yenilgiyi, zayıflığı kadermiş gibi kabul ettirendir. Peki durum buyken kendilerine birer özel savaş aracı haline getirdikleri üniversitelerde, özgür düşünen ve yaşayan kadın açığa çıkar mı ? Elbette ki hayır! Fakat tüm bunlara rağmen çözümsüz ve çaresiz değiliz. Tarih kadının direnişini yazmadı ama yazılmayacak anlamına da gelmiyor. Her gün kadınların farklı alanlardaki direnişine şahitlik ediyoruz. Biz üniversiteli genç kadınlar için de üniversiteler birer direniş alanı haline gelmeli, tarihimizi yazdığımız alanlar olmalıdır. Cinsiyetçi bilim kadını 'eksik akıl', 'ikinci cins', 'sakat yaratılmış erkek' olarak tanımlamaktadır. Bunları söyleyen zihniyet, gerçekliği çarpıtmak istese de biz biliyoruz ki kadın 2,5 milyon yıllık

tarihi olan insanlığın %98'lik döneminde yaşama öncülük etti, toplumsal değerleri yarattı. Eksik, zayıf bir varlık şüphesiz topluma öncülük de edemez, toplumsal değerleri yaratamaz! Biraz araştırdığımızda aslında bilimin argümanlarının erkek zihniyetini meşrulaştırmak için oluşturulduğunu, bilimin gerçek işlevi olan toplumsal ihtiyaçlara cevap olmaktan uzak bir olgu haline geldiğini görmekteyiz. Bunun alternatifi olarak Önder Apo'nun bizlere proje olarak sunduğu Jineolojî hepimizin araştırması ve geliştirmesi gereken bir çalışma olmaktadır. Jineolojî kelime anlamı olarak da 'kadın bilimi'dir. Jineolojî kadın bakışıyla yaşamın yeniden ele alınmasıdır. Önder Apo 'Kadının kölelik tarihi yazılmadı, özgürlük tarihi de yazılmayı bekliyor.' dedi. Bu alternatifin olduğunu bilerek her birimiz birer Hypatia, birer Nagihan Akarsel olabiliriz.

Önder Apo toplumsal sorunun kaynağını kadın-erkek arasındaki ilişkinin doğal olmaktan çıkıp iktidar ilişkisi haline gelmesi olarak tanımlamaktadır. Yani yaşamımızdaki her sorun, bireysel anlamda ya da toplumsal

anlamda yaşadığımız her sorunun kökeninde iktidarcılığın, dolayısıyla inşa edilmiş erkekliğin olduğunu bilmeli ve sorunların çözülmesi için örgütlü mücadele etmek gerektiğini kavramalıyız. Önder Apo insanlığın oluşundan günümüze kadar bütün iktidarcı zihniyeti çözümlendi, gerçekliğini açığa çıkardı ve önümüze 'demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü paradigma'yı koydu. Paradigmanın bir ayağını kadının, yani bizim özgürlüğümüze dayandırdı. Yıllardır İmralı'da iktidarcı-devletçi sisteme, onun tecrid politikalarına karşı her an direnen Önder Apo hakikatini anlamak, özümseyip yaşamsallaştırmak biz genç kadınlar için özgürlüğün anahtarı olmaktadır. İmralı Kürt soykırım sisteminin en açık örneğidir. Önder Apo bir kişi değil, bir önderdir ve önderler bütün toplumu temsil eder. Bu yüzden İmralı'da yaşanan her şey bizim, Kürt toplumunun yaşamına da etki etmektedir. Tecrid ile yapılmak istenen Önder Apo'yu unutturmak, yaşama olan umudumuzu kırmaktır. Kadının toplumda yeri yokken Önder Apo kadının partileşmesi, ordulaşması, özgürleşmesi için amansız mücadele etti ve tecride karşı duruşun hangi çizgide olması gerektiğini belirledi. Bizler de bu çizgide yürümeli ve yürütmeliyiz. Hayallerimiz, hedeflerimiz, umutlarımız basit ve bireysel olmaktan ziyade toplumsal olmalıdır. Unutmayalım ki Önder Apo evden dışarı çıkamayan kadını dağlarda savaşan ve ordulaşan bir hakikathaline getirdi. Bu gerçeklik karşısında bizim hayallerimiz ne beyaz atlı prens olabilir, ne de bol maaşlı bir iş olabilir. Bunlar bizi özgürleştirmekten ziyade sisteme daha sıkı bir şekilde bağlayarak mücadelesiz bir yaşamı yaşamaya mahkum etmektedir.

Tüm bu değerlendirmeler çerçevesinde tarihsel direniş mirasından ve Önder Apo'nun ideolojisinden aldığımız güçle yaşamı iktidarcı-devletçi aklın tahribatlarından arındırmalı ve soykırımcı faşist düzeni üniversitelerden başlayarak yıkmalıyız. Bu temelde Komalên Jinên Ciwan'ın başlatmış olduğu 'Jin, Jiyan, Azadî Serbixê Azadî' kampanyası çerçevesinde eylem ve örgütlenme hattımızı belirlemeli, her alanda bu kampanya çerçevesinde

çalışmalarımızı yürütmeliyiz. Önder Apo; 'En büyük eyleminiz ideolojinizi ve felsefenizi gerçekleştirmenizdir.' demektedir. Bizler de düşüncelerimizden başlayarak yaşamımızı ideolojikleştirecek, bu temelde mücadele yol ve yöntemlerini geliştireceğiz. Hiçbir kazanımı kolay elde etmediğimiz gibi kolay bırakmamalıyız. Başaltılan kampanya çerçevesinde örgütlü olduğumuz her alanda Jineolojî atöleyeleri oluşturmalı, örgütlü olmadığımız yerlerde de bir an önce üniversiteli genç kadınlara ulaşmalıyız. Özellikle Önder Apo'nun 'erkeği öldürmek', 'sonsuz boşanma', kadın kurtuluş ideolojisi üzerine değerlendirmelerini okumalı ve bu temelde hem erkeği hem kadını sorgulamalı, özgür kadın ve erkek karakterini çözümllemeliyiz. Şüphesiz ideolojik duruş, sadece okumakla değil, aynı zamanda okuduğunu yaşamsallaştırmakla açığa çıkmaktadır. Bu temelde erkek egemen zihniyetin saldırılarına karşı her yerde özsavunma eylemleri ile isyanımızı yükseltmeliyiz. Kampüsleri tacizcilere, tecavüzcülere dar etmeliyiz. Şehit Beritan'ın hayali olan Önderliğin çözümlmelerinden oluşturmak istediği roman derlemesi üzerine çalışmalar yürütebilir, kendimizi hem düşünsel hem eylemsel kılabiliriz. Eğer gerçekten güçlü bir mücadele gerektiğine inanıyorsak bunun gerillalaşmak, kadın özgürlük ideolojisinin birer militanı olmak gerektiğini bilmeliyiz. Şehit Beritan'ın şehadet yıldönümüne yaklaştığımız bu süreçte her birimiz birer Beritan olmalı; İstanbul Üniversitesi'nden Hakkâri Üniversitesi'ne kadar her yeri örgütlenme, eylem ve özgür mücadele alanı haline getirerek binlerce yılın intikamını ordulaşarak almalıyız.

ÇALAKIYA MIROVAHIYÊ

Di 9'ê Cotmehê de li hember Rêbertiya me bi hevkarîya DYE, Îngîlîstan, Îsrâîl û bi îxaneta KDP'ê ve komplo hat destpêkirin. Dewleta tirk a faşîst bi gefan ve derketina Rêbertiya me ji Şamê li dewleta Suriyê ferz kir. Rêber APO berê xwe Ewropa û di wir de jî ji bo qedera gelekî serî li rêbaza dîyalogê da. Lê belê hêzên hegemon bersiva hewldayînên Rêbertî wekî komplo dan û di 15 Sibata 1999'an Rêbertiya me radestî dewleta tirk a faşîst kirin. Vê yekê hîşt ku Rêber APO ji hêla fîzîkî ve ji gel û Tevera Azadiyê qut bibe. Bi vî awayî desthilatdaran armanc kirin ku di şexsê Rêber APO de PKK'ê tasfîye bikin û li ser vê bingehe jî gelê Kurd qir bikin, tune bikin. Eger hêza fikra Rêber APO nebaya bêguman ev armanca desthilatdar û faşîstan wê pêk bihata. Lê belê Rêber APO bi hêzeke bi hempa ve hem berxwe da û armanca kompoyê pûç kir hem jî ji bo bi paradîgmayeke nû ve azadiya gelê kurd û hemû gelên bindest garantî kir.

Lê niha hîn jî Rêbertiya me di bin tecrîdeke giran de ye. Hemî jiyana de xwe ji bo azadiya gelan û azadiya jinan bi hêzeke mezin kar kir û hîn jî ji bo vê armancê berxwe dide, şer dike lê hîn di girava Îmraliyê de tê ragirtin. Du sal zêdetir e agahiyek jî em ji Rêberê xwe nagrin.

Her em behsa çalakîyên pêk hatine dikin, lê belê çalakîyek herî giring heye ku hîna me pêk ne aniye. Ev jî azadiya fîzîkî a Rêber Apo ye. Ew çalakî ne ya min e, ne ya komek e. Ew çalakî ya hemû mirovahiyê ye. Rêbertî hemû cihanê re hêvîya jiyana azad daye, ji ber vî em hemû berpirsiyarî vî çalakîyê ne.

Ji bo me hemûyan û taybet jî bo jinan, ji bo jinên ciwan ew rewş tu carî nayê qebûlîkirin. Tû hêz nikare dîlgirtina Rêberê me ji me re bike elimandin. Ji bo vê jî em di her derê de asta çalakîyên xwe bilind bikin û di vê yekê de heya azadiya fîzîkî ya Rêber APO pêk were israr bikin. Ne bi tena serê xwe an jî yek du kesî! Em bi hêzeke rêxistinî ve di her cihê ku em lê ne ji bo azadiya fîzîkî ya Rêberê xwe têbikoşin û şer bikin.

EYY XALQIM, Ê DE AYAGI KAXINI!

Evet degerli yoldaşlarım. Êle dolmuşem êle dolmuşem hama diyem gidem TCye ait herhangi bir kollıx noktasında jarjor boşaltam ortalığı mehfedem. Hele kimsede bi hücum yelegi yoxtur baan wersın? Memleketın haline bax, qaşo politik mizeh yapacaz ama siyasetın xaline bakiyem êle kirliii, içler acısıii, yürek yaxasıii ancak trajedi çıkar. Evet, el birliyiylen memleketın anasını ağlattılar. Êle lafın gelişi demiyem ha, politik insanlar lafın gelişi konuşmaz. Benim de lafım gelmişse, demek ki getirteçax olaylar yaşanmıştır; ê gelen lafi da tutmax olmaz êle degıl? Bu qehrolasi gözi çıkasi wehşi hegemon güçler Kürdistanımızın anasını ağlattılar. Eyyy şehir çocukları, ey dostlarım, yoldaşlarım, mehle arqaşlarım anamız bizim kırmızı çizgimiz degıl mıydı? Ma bız boşuna mi yazdıx her yerimize 'Canım Anam' 'u 'Daye Dınya Xayine' leri. Eski şehir çocukları da toz olmiş, hele eyonın deligine baxın niye gözükmler hey mala mınê, dostlar cigerim yani. 3.Dünya Savaş artıx Ortadoğıyi da aştı Rusya Ukrayna derkeeen Afrika, Polonya û Belarusa da geldi. Bi Haşdi Şabi û Emeriqa eksikti o da geldiiii; Şahti, şahbaz oldi. Zaten o da ecaip, Emerikaylan İran savaş başlatı, ama savaş Iraqtı oli. O ona diyi saan

nükleer sıxacam, o ona diyi hele sen at bax seni atomla nasıl atomının proton nötronına qaar perçe perçe ediyem. Külli militarizm, külli faşızım û bi de leşçi can alıcı. Bi Libya ile Süveydada gelişmeler war onları selamliyix, bilhassa Libyadaki o TCye karşı açıklama yapan askeri güçlerin icraetlerini de çok yakında û pek merakla görmax istediğimizi belirtiyix. Çeteden çete olan TC kaxmış gitmiş işgal ettiği Gıre Sıpide katlettiği Kürt gencinin organlarını çalmış. Cudi ve ülkemin ormanları her gün yani. Tamam Akbelen'de yani. Ama Cudiyle Akbelen bile eşit degıl. Akbelen için meclis toplani ama Cudi yanısıra Türk sosyolistleri için sorın yox tabii. Yav Kürdistan'daki bir taş yaw, taş ha taş nedir ma, taş bile savaş açmışler. Yani ummadık taş başlarını yarabilir diye mi ya da taş atan çocuklardı diye mi xincini taştan çıkari anlamamışem. Sözde demokrasi ve özgürlükler çağı olan 21.yyda insanlar halen Kürtçe şarki söylediği için qatledili. Analar ağlı, analar zındana atılı. Kürdistanın en qehreman, en güzel, en yiğit gençleri her gün kimyasallara karşı direni. Qehrolasi Barzani ailesi Kürt qatili Hakan Fidani kucaklı, Hakan Fidan qaşo bir Kürt liderine çox Kürt katlettiği için teşekkür edi. Ve en önemlisi İmralli işkence ve tabutlax

sistemi xalen devam edi. İşte en yakıcı olan da budur. Dünya insanlığı tarihte bu kadar ixanet, bu kadar wahşet, bu kadar acı görmedi. Toplumsal onur ayaxlar altında. Bugün ismi lazım degıl bi arqaaş diyidi Kürtleri, Ezidileri Alevileri û bu ezilen xalklarımızı şikeftlere doldırsaydıx û bunlar hama hepsi birbirine sıxsaydı ne qaar xoş olırdı. Hama hepsi birbirine kimyasal, nükleer, termik mermik ne warsa topiyla sıxsaydı u bu dünyayı onlar gibi pislıxlerden kurtarsalardı. Fena olmazdı degıl? Çıxar derdıx, wurun daha çox wurun, hama birbirinize karşı terör estırsız, qetliam yapısız, dünyayı düz edısız ne yapısız yapın, sizi sızın gibi pislıxlerden sız temizleyın. Hepsi birbirini mermi manyağı yaptıxtan sonra hama çıksaydıx êle güzeeel, kendimize bız bize yeni bi dünya kursaydıx axxx axxx.

Burda yazımızı ve qanalımızın sıkı takipçisi türk faşistlerine bir xatırlatmada bulınmax istiyem. Komplo zamani sizi ve Avrupayı yanmaxtan kurtaranın Önder Apo oldığını, o zamanlar nasıl cayır cayır yandığınızı unutmayın. Çımkı yaptıklarımız, yapacağlarımızın ğarantisidir. U şuni unutmayın ki İmralıyı size mezar edecağız. Sız YCK'den çox iyi bılsız ki bız sloğan gençlığı degılız u yemin billah olsun size APO'suz dünyayı başınıza yıxacaz. Bızler dünyaya kafa tutan, sisteme kafa tutan bir Önderlığın yoluna fedaileşme sözi vermiş gençlerix, gerekirse kitlelerce fedaileşecağız ve asla size kullux etmeyecağız. Çımkı onurumuz bızımdır. Her Ananın gözından akan her bir yaşın intiqamını sızden êle bi alacağız ki bu dünyaya keşke sineklıx olarax, elelok olarax ya da ne bilem terlık olarax filan gelseydım diyecaxsız. Bunların hepsini görecaxsız. Ey halkım, unutma ki zamanla yarışiyix, her geçen saniye bızden evlatlarımızı ciğerlerimizi ali. Ve bızın toprağa verecax bir yoldaşımız daha yox. Önderlığımızı o tabut sisteminde olmaya devam ettirecax tek bir sanisemiz bile yox. Ma Önderlığımıza işkence bize de işkence degıl? Çox bedel werdıx, çox savaştıx, çok acı çektıx ve O'ni çox ama çox özledıx. Ne Kürdistani sızın kirli savaşlarınızın meydanı yapmanıza izin verecax, ne bölgesel emperyalizminizin

bir sömürgesi yapacax göz war bizde. Çımkı gözlerimizin önünden ne Emine Şenyaşar ana gidi, ne de Heval Baz Mordem ve Heval Helbest'in görüntileri gidi. Sızler yaptığınız bılmem dosso dossi festivalleriyle Sur'da yaptığınız qetliamları bızlere unutturamazsınız. Ne Cizre bodrımlarını unuttux, ne Wanda analarımızı copladıığınız görüntileri, ne de Baytar Nuri'nın bize vasiyetini...

Yani uzun lafın kısası bız ne yapacağımızı çox iyi bıliyix. Dün taş atan çocuklardıx, yarın size güdümlü füze atmayacağımızın ğarantisini kim verebilir êle degıl? Ne demişler; FERMAN PADİŞAHIN GARDAŞ, DAĞLAR BİZİMDİR!

**FERMAN
PADİŞAHIN
GARDAŞ,
DAĞLAR
BİZİMDİR!**

KES NIKARE ROJA ME TARÎ BIKE

**"SAVAŞAN ÖZGÜRLEŞİR, ÖZGÜRLEŞEN
GÜZELLEŞİR, GÜZELLEŞEN SEVİLİR"
ÖNDER APO**